CEA MAI FRUMOASĂ AMINTIRE DE LA J.O. DE IARNĂ-1968

Medalia de bronz PANŢURU NEAGOE

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ÎN PAGINILE 2 - 5

GRENOBLE
O SĂRBĂTOARE DE NEUITAT

Nr. 4 (219) - Anul XXI - FEBRUARIE 1968

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU RUGBYUL NOSTRU?

FOTBAL

Va scăpa PROGRESUL de retrogradare?

DOBRIN FĂRĂ MINGE

Xmes JEUX OLYMPIQUES D'HIVER
6/18 Février 1968
GRENOBLE FRANCE

A X-a EDIȚIE-JUBILIARĂ

Prima făclie

PANȚURU

După proba de bob 2 persoane, a cărei primă manșă mulți dintre dv., dragi cititori, ați avut prilejul să o urmăriți pe micul ecran, virtuozitatea echipajului român Panțuru-Neagoe, răsplătită cu medalia olimpică de bronz, ne-a produs una dintre cele mai plăcute satisfacții. Este vorba doar de prima medalie olimpică cucerită de români la J.O. de iarnă. De confirmarea valorii unei discipline, înflorită pe meleagurile țării și a cărei tradiție ne este scumpă. De ieșirea din anonimat într-o competiție de amploarea Olimpiadei albe. De recunoașterea — pînă și de către multiplul campion mondial și dublu campion olimpic, Monti — a faptului că Panțuru, alături de Neagoe, formează cuplul viitoarelor mari succese mondiale la bob.

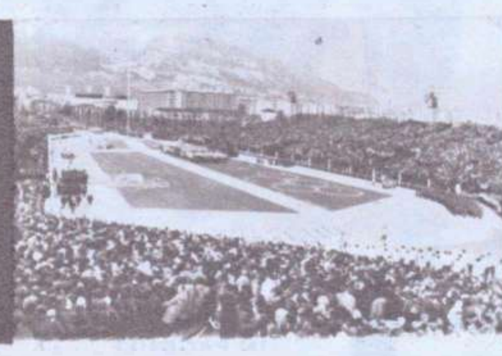
Ion Panțuru și Nicolae Neagoe sînt două nume care vor rămîne înscrise în cartea de aur a sporturilor noastre de iarnă, întocmai cum a rămas înscris la loc de cinste numele lui Henri Rang, în cealaltă carte de aur, rezervată sporturilor de vară. În 1936, la Berlin, Henri Rang a urcat pe treapta a doua a podiumului J.O., aducînd României primul mare succes olimpic. A fost un început căruia, ulterior, i-au urmat victorii de un tot mai pregnant răsunet. Iosif Sîrbu, Leon Rotman, Nicolae Linca, Iolanda Balaș, Mihaela Peneș sînt doar cîțiva dintre ambasadorii sportului românesc care au întreținut și au alimentat flacăra marilor performanțe olimpice aprinsă de Rang. Cine se va îngriji de întreținerea celeilalte făclii aprinsă recent de Panțuru și Neagoe? Deocamdată nu putem da nici un nume. Convingerea noastră intimă este însă că și aici, la sporturile de iarnă, se vor găsi sportivi tot atît de destoinici precum au fost și sînt urmașii lui Rang.

G. ȘT.

NEAGOE

GRENOBLE

O SARBATOARE DE NEUITAT

De la trimișul nostru special
D. CALLIMACHI

A X-a Olimpiadă de iarnă — jubiliară — a luat sfîrșit. Duminică 18 februarie o grandioasă festivitate a pus capăt, la *Stade de glace*, celei mai extraordinare competiții sportive dedicată pînă acum sporturilor de iarnă. O vie emoție a cuprins miile de spectatori, ca și pe cei 1 527 de concurenți, reprezentînd 37 de națiuni — record absolut (v.r. — Innsbruck 1964 cu 1 186 de concurenți pentru 36 de țări), atunci cînd dl. Avery Brundage, președintele C.I.O., a rostit tradiționalul discurs de închidere a Jocurilor.

«...Proclamăm închiderea celei de a X-a ediții a Jocurilor Olimpice de Iarnă și, conform tradiției, invităm tineretul din toate țările să se reunească peste patru ani la Sapporo, în Japonia, pentru a cinsti, împreună cu noi, Jocurile celei de a XI-a ediții a Olimpiadei de Iarnă. Fie ca ele să fie un prilej de destindere și înțelegere. Fie ca torța olimpică să se poată transmite de-a lungul anilor pentru binele umanității, cu din ce în ce mai mult entuziasm, onestitate și credință». Sînt aici cuvinte splendide, prin conținutul lor, care cuprind de fapt toată înțelepciunea, toată semnificația acestor întreceri ale tinereții, ale înțelegerii, ale păcii.

Gîndul ne și poartă de pe acum spre viitor, pentru că a X-a Olimpiadă aparține trecutului; ea a intrat în domeniul amintirilor...

Ecourile și impresiile ei vor dăinui însă sevea, mai ales în ochii minții a acelor care au avut fericirea de a-i fi martori oculari. Numărul lor a fost neasemuit de mare, el ridicîndu-se la o cifră aproape incredibilă: *cîteva sute de milioane!* (Citim în această cifră prinosul de recunoștință pe care-l aduc sportului știința și tehnica, într-un vertiginos progres, acceptarea de fapt și de drept a rolului jucat astăzi de întrecerea sportivă, domeniu drag nouă, această inepuizabilă sursă a consolidării prieteniei între diferitele națiuni, rase și credințe). Da, sute și sute de milioane de oameni au urmărit pe calea undelor și, mai mult, cu ajutorul imaginii, astăzi atît de familiare, a micului ecran, pe întreg vechiul continent, ca și în «lumea nouă», prin intermediul satelitului Early Bird — în direct și în culori — Jocurile Olimpice, în anul de grație 1968.

Este greu, în aceste condiții de vastă și inegalabilă publicitate, să semnalezi lucruri foarte noi. Totuși, în cele 13 zile olimpice ne-am format și noi unele impresii, ne-au rămas amintiri, am putut face unele aprecieri sportive. Cu voia dumneavoastră, vom încerca să le redăm cît mai telegrafic (ele sînt enorm de multe) în spațiul restrîns acordat acestui articol.

*

Întîmplarea a făcut (și bine-a făcut!) ca Franța să fie beneficiara fericită a organizării acestui jubileu în istoria Olimpiadelor Albe. (Și cînd am folosit cuvîntul *«întîmplarea»*, nu am aruncat o vorbă în vînt, pentru că, trebuie să știți, francezii au trecut prin mari emoții pînă să capete cîștig de cauză în scrutinul preolimpic. Doar în turul al treilea, finalmente, Grenoble s-a impus prin cele 27 de voturi favorabile în dauna canadianului Calgary, cu 24 de adeziuni.) Așadar, o victorie smulsă *in extremis*. Dar, ca orice succes dificil, cu atît mai frumos, cu atît mai înălțător...

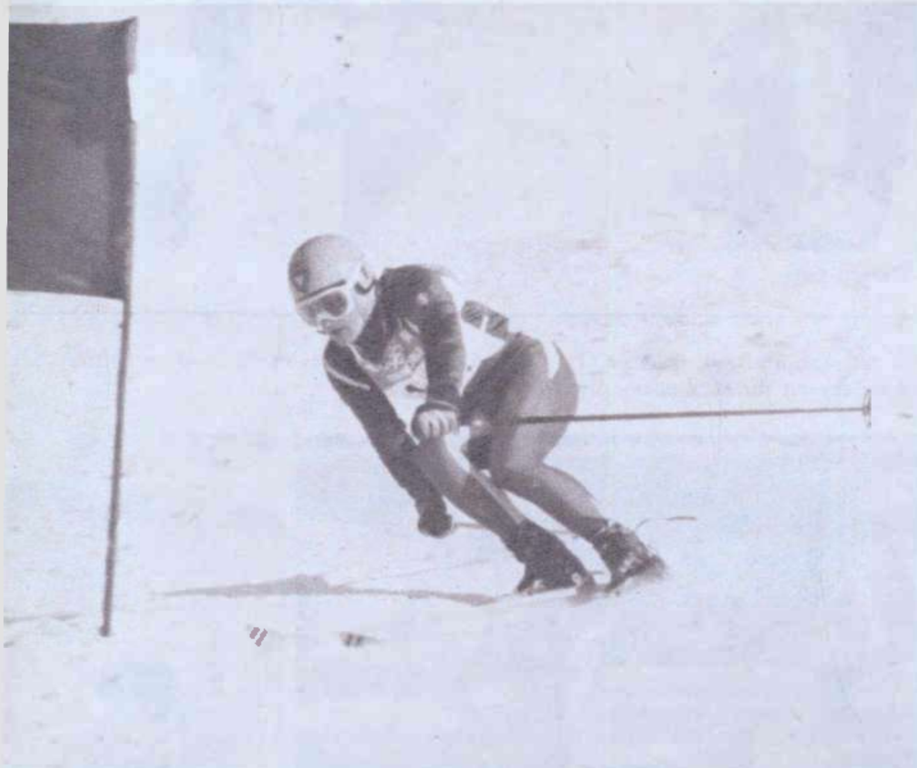
Găzduirea Jocurilor de iarnă de către orașul alpin ne amintește și, totodată, ne și explică și o altă cauză a plenitudinii satisfacției care a domnit în timpul Jocurilor în tabăra franceză. Iată că după exact 44 de ani, flacăra sacră, născută din soarele Olimpiei antice, vine să ardă din nou pe pămînt francez, într-o uriașă cupă care a dominat maiestuoasă, timp de 13 zile, stadionul olimpic de aici, aproape ca o încununare a faptului că tot în Franța, dar la Chamonix, în 1924, s-au născut primele Jocuri Olimpice de iarnă. Pentru a doua oară, deci, pe un stadion francez un «om al iernii» (de astă dată Leo Lacroix — 30 de ani, decanul schiorilor din echipa gazdă) se angaja solemn, în numele tuturor participanților, să ia parte la întreceri *«într-un spirit cavaleresc, pentru gloria sportului și onoarea echipelor noastre.»*

*

La început a fost o luptă gigantică între om și natură; o adevărată întrecere contratimp, care a dat un strălucit învingător: GRENOBLE, al cărui nume va fi de acum legat pe veci de sportul olimpic.

Acestui oraș, capitală a provinciei Dauphiné — pe care mi-aș permite să-l asemăn într-o oarecare măsură cu Brașovul nostru — i s-au dedicat în Franța, după

OCURILOR OLIMPICE DE IARNĂ

PEGGY FLEMING-o mare campioană

La 11 ani cîştiga titlul de campioană a Statelor Unite, la San José (California), localitatea sa de origină. A fost prima treaptă a unei cariere care se anunţa strălucită. N-a fost însă un asalt în iureş spre cucerirea medaliilor, ci o muncă asiduă, migăloasă, care a durat ani. La Innsbruck, patinatoarea de 15 ani Peggy Fleming ocupa doar locul 6, pentru ca un an mai tîrziu, la campionatele mondiale de la Colorado Springs, oraşul ei actual de reşedinţă, ea să fie medaliată cu bronz. Din anul 1966, de la mondialele de la Davos, datează supremaţia ei necontestată. De două ori în fruntea elitei feminine — confirmată şi la Viena, anul trecut — fermecătoarea ambasadoare a şcolii americane cucereşte acum prima sa medalie olimpică de aur.

„KING" KILLY

«KING» KILLY, cîştigătorul medaliilor de aur la probele de coborîre şi slalom uriaş are 24 de ani şi în afara schiului, unde şi-a confirmat înalta sa clasă, el practică cu mult succes şi automobilismul. Anul trecut, Jean-Claude Killy a cîştigat pe o maşină Porschel, clasa G.T.,marea cursă Targa Florio, iar în acest an a declarat că intenţionează să se înscrie la maratonul automobilistic de 24 de ore din Mans.

Adulat de francezi, respectat şi apreciat de către toţi partenerii de întreceri, Jean-Claude Killy este pe cît de «mare» pe atît de modest. După prima manşă la slalom uriaş, în care a luat conducerea, « regele munţilor», cum mai este denumit, a refuzat să facă vreo declaraţie ziariştilor care îl asaltau. «Încă n-am cîştigat cursa. Aveţi răbdare pînă mîine. Poate veţi lua un interviu unui alt concurent mai merituos».

Killy a cîştigat însă şi slalomul special...

Paris, cele mai multe cărţi şi studii. Este cu adevărat frapantă multitudinea şi varietatea titlurilor despre oraşul Alpilor care abundă în aceste zile în toate librăriile. Şi lucrul este explicabil, dacă avem în vedere istoria sa veche şi atrăgătoare, recentul şi spectaculosul său *boom* economic, care face ca astăzi Grenoble să fie un mare oraş industrial — dar foarte curat, accentul fiind pus pe industria electronică şi electrotehnică, o aglomeraţie urbană considerabilă, ce depăşeşte 300 000 de locuitori, cu un mare parc de maşini, în general, dotat cu tot farmecul caracteristic oraşelor franceze. Fără ca bineînţeles să uităm cadrul natural grandios, aşezarea la poalele Alpilor, cu vîrfurile lor veşnic ninse, care-l înconjoară.

Iată tot atîtea explicaţii ale interesului cu care este înconjurat, fără ca desigur să uităm şi atracţia stîrnită de Jocurile Olimpice, ceea ce a făcut ca titlurile cu rezonanţă grenobleză să constituie capetele de afiş pentru toţi librarii.

*

Am întîlnit la Grenoble, firesc, şi multe subiecte sportive. Pe fondul J.O. s-au născut aici un *«stadion al gheţii»* mare, cu 12 000 locuri aşezate, un *patinoar* acoperit cu alte 3 000 de locuri, o *pistă de gheaţă* pentru vitezişti, înconjurată de tribune, s-a înălţat un pitoresc şi elegant *sat olimpic*, cu toate accesoriile necesare, s-au construit blocuri mari de care s-au folosit în perioada Jocurilor oficialii, ziariştii, interpreţii, s-au tăiat în stîncă drumuri de acces, s-au creat noi piste de schi şi bob, s-au reamenajat cele existente. Într-un cuvînt, eforturi, trebuie să recunoaştem, extraordinare, la care statul — au fost interesate aproape toate ministerele franceze — a contribuit prin investiţii de capital reprezentînd 75% din totalul cheltuielilor de 250 *milioane de dolari*, restul de 25% fiind acoperit de municipalitatea oraşului, care a primit banii sub forma unui împrumut tot de la stat.

De toate aceste construcţii au beneficiat din plin sportivii şi, în general, toţi participanţii la J.O., care au putut aprecia ingeniozitatea şi fantezia creatorilor acestor adevărate monumente de beton şi sticlă, ca şi calitatea înaltă a execuţiei tehnice. S-a creat astfel un cadru propice obţinerii unor înalte performanţe sportive, ca şi a acelei ambianţe atît de plăcute, atît de grandioase şi intime, în acelaşi timp, care a domnit în tot timpul J.O.

(continuare în pag. 4)

OLGA PALL, AURUL AUSTRIEI...

...are 20 de ani şi este originară din Gostling. De profesie distribuitoare de benzină în localitatea Innsbruck, Olga şi-a găsit timp să practice sportul pe care l-a îndrăgit încă din copilărie, alături de aşii schiului austriac, veniţi în Innsbruck pentru concursuri şi antrenamente. Aici s-a remarcat Olga, reuşind să cîştige încrederea cunoscutului tehnician în materie, dr. Franz Hopplicher, care a şi lansat-o în marile concursuri internaţionale. Şi Olga nu a dezminţit încrederea cu care a fost creditată, reuşind să cîştige combinata alpină din «Criteriul primei zăpezi» de la Val d'Isère, apoi «coborîrea» de la Badgastein, slalomul uriaş de la Maribor (Iugoslavia), iar acum, în final, medalia olimpică de aur la proba de coborîre, din cadrul J.O. de la Grenoble.

În fotografie, campioana olimpică Olga Pall, încadrată de Isabelle Mir (Franţa) şi de compatrioata sa, Christl Haas (în dreapta).

Micuța Beatrice Huștiu, mezina Jocurilor Olimpice, împreună cu antrenorul Victor Neagu.

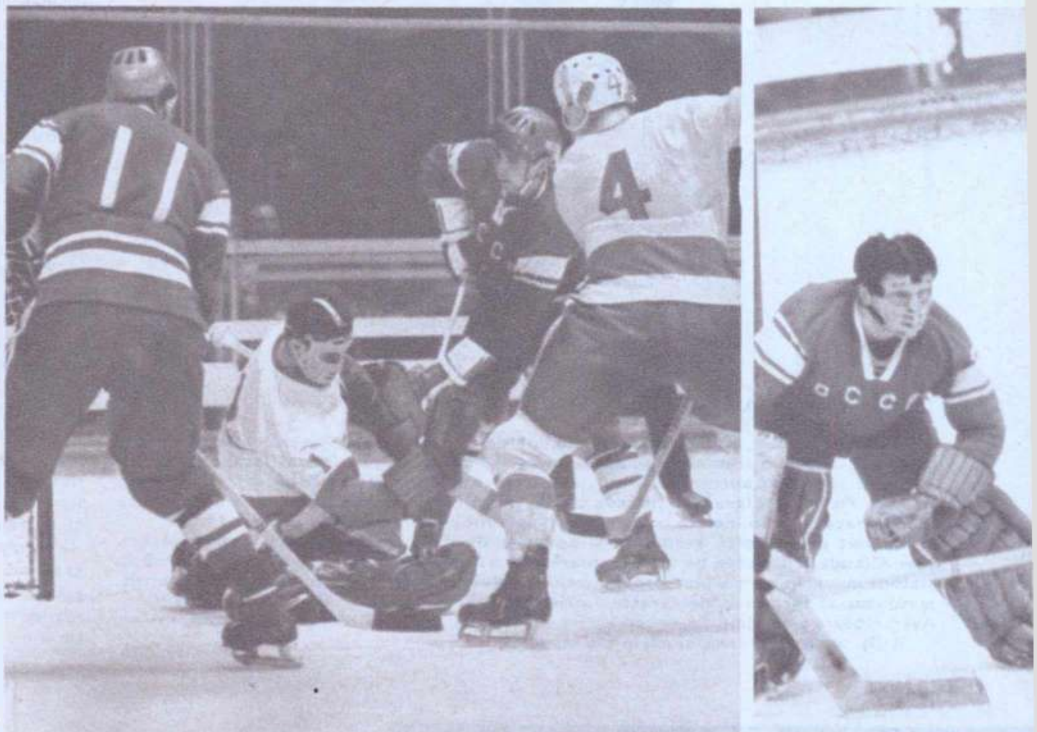
Soții Ludmila și Oleg Protopopov într-un moment din inegalabilul lor balet pe gheață.

Nancy Greene — cea mai bună «alpină» de la Chamrousse.

Două faze din cel mai important meci al J.O.: U.R.S.S.-Canada. Au învins cu 5—0 hocheiștii sovietici, care au devenit astfel campioni olimpici.

GRENOBLE O SĂRBĂTOARE DE NEUITAT

(urmare din pag. 3)

CE SE VA ÎNTÎMPLA ÎN VIITOR CU J.O.?

Nici n-au apucat să se deschidă bine Jocurile că iată s-a și ivit un incident neașteptat, provocat de C.I.O., în speță de președintele său, dl. Avery Brundage, care a cerut sportivilor să nu mai participe la ceea ce domnia sa a numit **«campania publicitară a fabricanților de schiuri»**, sub amenințarea expresă a eliminării lor din clasamentul olimpic. Dat fiind faptul că toți așii schiului prezenți la Grenoble participau și la această «cursă» extra sportivă a producătorilor de schiuri, toată lumea s-a întrebat pentru un moment **«ce se va întîmpla cu J.O.?»** S-a stîrnit o luptă de culise între C.I.O., mai categoric, pe de o parte, și F.I.S., mai... flexibilă și, practic, toți schiorii mari, pe de altă parte, fiindcă cu toții sînt legați de producătorii de schiuri printr-o înțelegere tacită: ajutor material — în schimbul publicității făcute diverselor firme care-i echipează pe schiori din cap pînă în picioare. Deci, fotografierea campionilor cu schiurile alături, marca ieșind, bineînțeles, în evidență.

Unele publicații sportive arătau că e greu de crezut că astăzi așii schiului, care coboară pe anumite porțiuni cu 120 kilometri pe oră, într-atît de mare le-a devenit perfecțiunea, se mai pot recruta din rîndul unor **«amatori puri»**, cum cere C.I.O., care să **«practice un schi de plăcere»**. Se mai arăta că sportul de performanță, mai ales la nivelul unei victorii olimpice, cere sacrificii mari materiale prin pregătirea prealabilă de durată și că un sport **«neajutat»** nu ar putea suporta aceste sacrificii. Așa că problema nu ar avea decît alternativa: **sau J.O. sînt ale celor mai buni și atunci trebuie să se «închidă ochii» sau, prin eliminarea așilor, se va anula valoarea sportivă a Jocurilor și vom avea de-a face cu un fel de «mini-întreceri» deschise unor pleziriști și care nu ar mai stîrni un interes deosebit.**

Pe moment, incidentul s-a închis printr-un compromis, în chiar ziua deschiderii sale. **«Nimeni nu va fi descalificat!»**. Așadar, înțelegere de ultim moment.

Dar pentru cît timp? Să nu uităm că dl. Brundage a fost foarte categoric într-un interviu acordat ziarului **«Journal de Dimanche»: Ce puteam face acum? Să fi oprit evenimentul?** (n.n.— Jocurile Olimpice). **Organizatorii au cheltuit o avere, publicul își cumpărase biletele. Nu putem totuși anula Jocurile. Cu spatele la zid, a trebuit să acceptăm compromisul propus de Federația internațională de schi. Dar, la Sapporo, vă promit, lucrurile nu se vor mai petrece astfel...»**

Unde se vede că dl. Brundage nu dezarmează și că soarta viitoare a J.O. este încă cel puțin neclară. Dar să fim optimiști...

O BOMBĂ CARE POARTĂ NUMELE FRANCO NONES

Prima medalie (schi fond 30 km) — prima mare surpriză a J.O., surpriză care prin amploarea ei a stîrnit o adevărată furtună. Vom asista la această Olimpiadă la o cascadă a surprizelor? — se întrebau toți cei prezenți la Grenoble — sau «momentul Nones» va rămîne un fapt izolat?(replica promptă a lui Killy avea curînd să ridice cota favoriților). Oricum, Nones a făcut în jurul numelui său mare zarvă. Închipuiți-vă acest schior cu gabarit redus (1,68 m, 62 kg), i-a învins pe maeștrii schiului nordic în chiar proba lor. E ca și cînd ne-am închipui un finlandez cîștigînd «Giro d'Italia». Da, cam așa stau lucrurile, fiindcă Nones i-a întrecut pe nordici într-o probă, care de la crearea ei a fost **neîncetat**, în marile confruntări internaționale, doar apanajul lor. Frumoasă treabă pentru italieni și frumoasă și pentru scandinavi, în același timp, dacă avem în vedere că ei au fost aceia care i-au facilitat, dacă putem spune astfel, victoria lui Franco Nones, micul vameș italian. Deoarece acest succes conține în el și antrenamentele efectuate la Volodalen, la școala unui asemenea profesor ca Gosta Olander și sejururile lui Franco petrecute în țara fiordurilor norvegiene și sfaturile antrenorului suedez Nilsson, acela care din 1959 se ocupă de italieni. Apropo, se spune că Nilsson prezintă și o particularitate: nu știe decît vreo sută de cuvinte italienești, dar se vede, că le știe tocmai pe cele bune.

Dar ai noștri? Cum s-au clasat ei? Răspundem: **nu s-au clasat**, fiindcă nu au participat. Și doar avem în țară și munți și zăpadă. Oare exemplul italienilor nu va avea darul de a-i ambiționa puțin și pe simpaticii noștri brașoveni, predeleni, suceveni sau maramureșeni, care stau cam prea mult sub pulpana anonimatului. Așteptăm semnele unei treziri dintr-o amorțeală care nouă ni se pare nefiresc de lungă.

JEAN-CLAUDE KILLY REGELE MUNȚILOR

Școala franceză de schi — nu încape îndoială — are o mare clasă, datorită tradiției înaintașilor și valorii ridicate a generației actuale. După cum tot incontestabil este faptul că la Grenoble această școală a prezentat un premiant de onoare, pe Jean-Claude Killy, considerat un adevărat rege al schiului alpin, într-atît i-a dominat pe ceilalți concurenți. Primul în proba de coborîre, el reeditează după 20 de ani victoria lui Henri Oreiller de la Olimpiada din St. Moritz. Dar Jean-Claude nu se mulțumește doar cu atît. El vrea să egaleze și recordul lui Tony Sailer, care la Cortina D'Ampezzo, la J.O. din 1956, a obținut cele trei medalii de aur ale schiului alpin. Și Killy **«regele munților»** — cum a fost numit în Franța — reușește extraordinara performanță, aproape de necrezut: toate medaliile de aur din probele alpine (coborîre, slalom uriaș și slalom special) în vistieria sa. E drept, unii au încercat să-i clatine lui Jean-Claude regeasca-i coroană, în ultima cursă a slalomului special, pretinzînd că Karl Schranz ar fi fost cîștigătorul, creditat fiind cu un timp mai bun. Dar marele Karl, ca și norvegianul Mjoen și el mai rapid decît Killy, a fost descalificat de un juriu internațional, pe baza rapoar-

Trofeele obținute de hocheiștii români: Cupa Fair-Play și ceasul Rolex.

Aspect din timpul săriturii de la trambulina de 90 m. Sare campionul olimpic, sovieticul Vladimir Belousov.

Norvegianul Fred Anton Maier și-a confirmat marea valoare cîștigînd de o manieră strălucită — proba de 5 000 m la patinaj viteză.

telor arbitrilor: ambii au ratat trecerea prin două porți. Doar două porți, veți spune, e puțin. O fi puțin, dar e neregulamentar și legea sportului e dură! Am dat această mică lămurire pentru a explica faptele așa cum s-au petrecut ele și a-l «reabilita» — dacă mai era nevoie — pe Jean-Claude, care a dominat probele alpine ale J.O. de la un cap la altul. Tony Sailer a fost în sfîrșit egalat de un urmaș demn.

*

Pentru că tot sîntem la capitolul super-campionilor, să-i amintim aici și pe drăgălașa canadiancă Nancy Greene, aceea care s-a impus atît de net în slalomul uriaș, după ce a cedat medalia de aur Mariellei Goitschel în cel special, pe o chestie de numai 29 de sutimi de secundă! Poate tocmai de aceea ea a fost decretată cea mai bună schioară de pe pîrtia de la Chamrousse. Mai trebuie inclusă în categoria «super-clasă» și blonda suedeză Toini Gustafsson, două medalii de aur în foarte grelele probe de fond (5 și 10 km), această fată atît de drăgălașă care vine parcă să infirme teoria incompatibilității coexistenței feminității cu sportul de performanță.

Desigur că mai trebuie trecuți pe lista așilor campioanele olimpice Marielle Goitschel și Olga Pall, micuța Annie Famose (două medalii), francezul Guy Perillat, elvețianul Willy Favre. Și mai sînt și alții... Ce păcat că nu și români. Ce ne lipsește nouă? Se pare că totul și nimic. Sau poate tocmai «secretul» atît de simplu, dezvăluit de Honoré Bonnet, omul care i-a pregătit atît de strălucit pe schiorii Franței: **o muncă încăpățînată, minuțioasă, o muncă de echipă.** Doar atît. Am mai adăuga noi **și un profesor — academician în ale schiului, de talia lui Honoré Bonnet.**

ÎNCORONAREA UNEI ZÎNE: PEGGY FLEMING

A cîștigat din nou. Și în ce manieră. De fapt, atunci cînd această **«zînă a gheții»** a început ultima fază a întrecerii, faza figurilor libere — nici unul din cei peste 12 000 de asistenți din tribune nu credem că s-a îndoit vreun singur moment că delicata, grațioasa, desăvîrșita Peggy va fi noua campioană olimpică. Într-atît de mari îi erau superioritatea și avansul (după figurile impuse) cu care se prezenta pe gheață în seara finalei. Noi știm din experiență că atunci cînd întrecerea nu are miză și interesul e scăzut. De data aceasta, o excepție de la regulă. Peggy a fost urmărită cu sufletul la gură. A transmis întregii săli timp de 4 minute și 8 secunde o emoție de nedescris, proprie numai marilor artiști. Peggy i-a captat pe toți de cum a pășit pe gheață și pînă în momentul încoronării ei, pentru că a fost perfectă, **perfecțiunea întruchipată:** grație desăvîrșită, fizică și artistică, — măiestrie tehnică absolută. În unanimitatea arbitrilor ea a căpătat nota 5,9, ceea ce în limbajul obișnuit s-ar traduce prin **nota 10.** La Palais de glace am făcut cunoștință cu o încîntătoare zînă a zilelor noastre. Încoronarea ei ne-a bucurat pe toți.

*

Am vrea să adăugăm aici și cîteva cuvinte despre mezina concursului de patinaj, foarte micuța Beatrice Huștiu (11 ani și 5 luni), care deși pe locul 29 în clasamentul general, a întrecut, în ciuda fragedei vîrste, la «libere» 12 concurente! O adevărată performanță, nu glumă. Nemaivorbind că dacă în sală ar fi fost un **aplaudimetru** (n.b. — aparat care înregistrează intensitatea aplauzelor), mica Beatrice ar fi ocupat chiar locul doi, imediat după Peggy. Mărturisim că aplauzele care nu mai conteneau minute în șir ne-au stîrnit în colțul ochilor cîteva lacrimi. Lacrimi de admirație pentru măiestria incipientă a Beatricei, lacrimi de bucurie și mîndrie pentru țară, care dă asemenea talente.

Beatrice trebuie desigur să mai muncească încă mult pentru a atinge marile satisfacții, fiindcă drumul pînă la treapta supremă pe care s-a postat astăzi Fleming, sau spre cea de mai jos pe care se află Seyfert, Mașkova sau Noyes, e încă lung și presărat cu spini. Dar, cine știe, poate mîine. Beatrice, în orice caz, a promis...

*

Oare ce cusur le-am putea găsi Ludmilei Belousova și lui Oleg Protopopov? Admirabilii acești balerini ai gheții, care au stîrnit sentimente de unanimă admirație și cărora — pentru a-l cita pe crainicul televiziunii franceze — nimeni pe lume nu s-ar încumeta să le conteste medalia de aur.

Întrecerea între bărbați a fost mult mai strînsă, dar ea nu s-a ridicat nici un moment la înălțimea concursului feminin. A fost oare austriacul Wolfgang Schwartz un învingător fără merit? Desigur, nu. Tehnica sa a fost foarte bună, dar i-a lipsit acea strălucire de care vorbeam. De altfel, arbitrii l-au preferat pe tehnicul Schwartz, irezistibilului Timothy Wood, pe corectul Pera zvăpăiatului Danzer. De data aceasta tehnicienii i-au învins pe artiști.

FRANCEZII AU DESCOPERIT HOCHEIUL

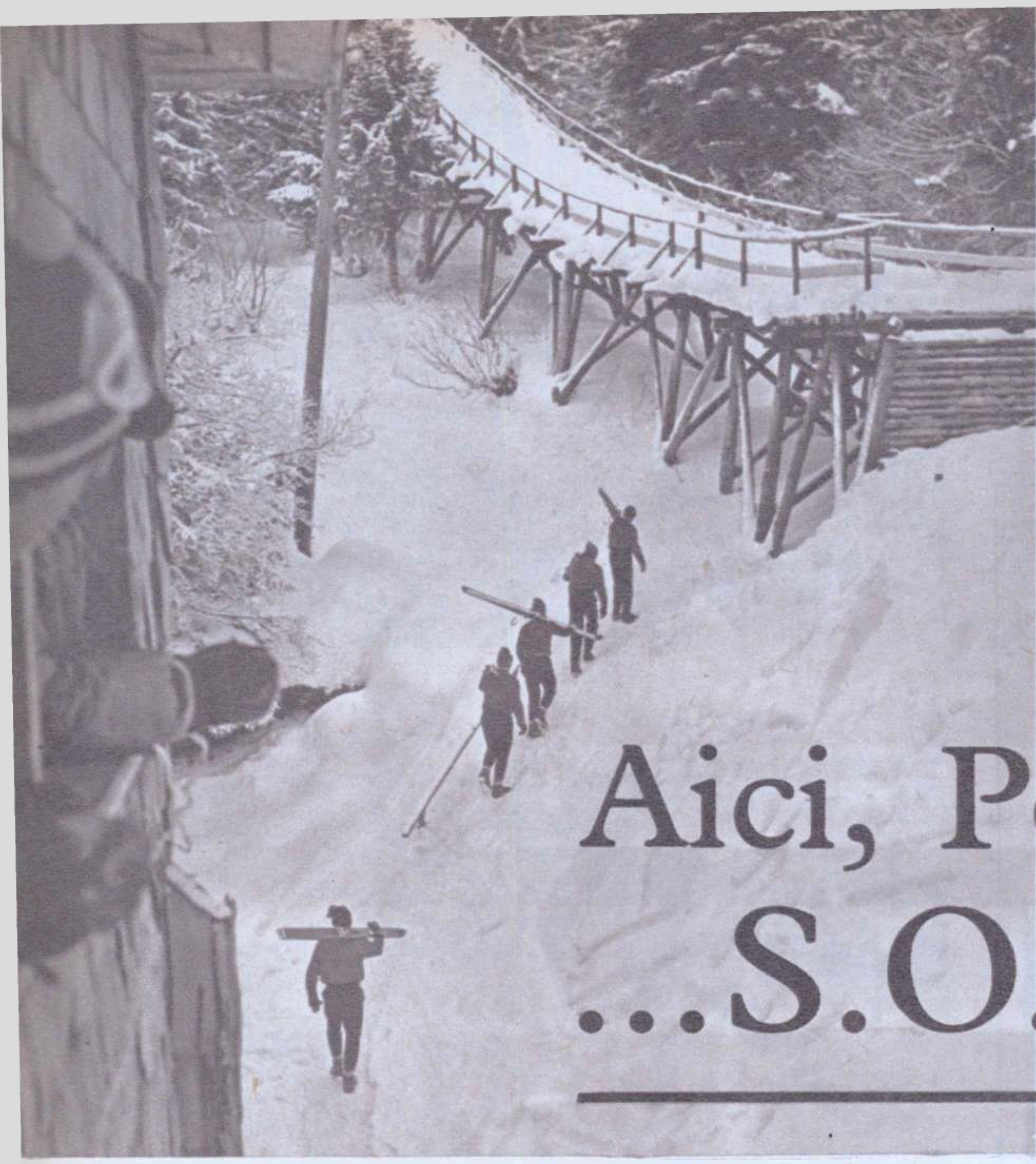
Da, pentru spectatorii francezi, hocheiul a fost un sport nou, care i-a pasionat, i-a cucerit și căruia au promis că-i vor rămîne credincioși.

Din 1936 pucul nu a mai fost purtat în Franța între mantinele de asemenea maeștri (n.b. — pe atunci evoluau la Paris, canadienii, dar între timp...) sovietici, cehoslovaci, canadieni sau suedezi. Au învins din nou sovieticii, pentru a treia oară. Și asta deoarece au prezentat cel mai bun **team**, de departe, cel mai solid, cel mai omogen. O singură fisură, în fața cehoslovacilor și totul părea pierdut, dar cu un admirabil efort de voință ei au reparat totul în ultima zi (5—0 cu Canada), beneficiind însă, ce-i drept, și de ajutorul nesperat al tenacilor suedezi (2—2 cu Cehoslovacia), care și-au apărat cu sportivitate admirabilă șansele pentru... locul 4, stopîndu-i pe cehoslovaci din drumul lor spre titlul suprem, de care au fost de astă dată mai aproape ca oricînd. Canadienii, inegali în rezultate, ca întotdeauna dintr-o extremă în alta — cînd bine, cînd rău, plătind tribut faptului că sînt obligați să se lipsească de aportul celor mai buni jucători de-ai lor, cu statut de profesioniști.

Ai noștri, în schimb, mai mult rău. Dar parcă ce poți pretinde dacă baza de masă a hocheiului nostru e atît de săracă? Vorba aceea: **«De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere!»**. În final, totuși, o mică consolare pentru noi. Am adus acasă Cupa Fair-Play, atribuită României pentru cea mai disciplinată și frumoasă comportare, iar jucătorii — cîte un ceas Rolex, ceea ce în definitiv nu-i chiar atît de rău!

*

Acestea au fost, în cîteva cuvinte, Jocurile Olimpice, o adevărată sărbătoare a păcii și a amiciției. O amiciție născută pe stadioane, care însă nu moare la porțile lor...

Aici, Poiana ...S.O.S.!

Să nu credeți cumva că avalanșele au acoperit un grup de excursioniști; sau lupii au atacat oameni fără apărare; sau flăcările au mistuit pădurea. Alarma am dat-o noi, în secolul XX cînd peste tot unde zăpada este prezentă, se schiază și se practică pe o scară foarte largă sporturile de iarnă. Ne ocupăm în acest număr de cel mai vitreg frate al schiului nordic, și anume de «săritorii de trambulină» — urmașii lui Icar.

Acești tineri care se avîntă cu mult curaj pe panta înclinată și apoi își încep zborul peste pădurile de brazi, într-o ținută cît mai frumoasă, merită toată lauda și respectul. Ei sînt singurii care doresc ca această disciplină să nu fie uitată complet, și se străduiesc ca prin mijloacele existente să fie la «înălțime».

Ancheta noastră «PREA PUȚINE URME PE ZĂPADĂ» continuă de astă dată cu săritorii, în cea mai populată regiune muntoasă din țara noastră, Poiana Brașov, locul unde în 1962 s-au sărbătorit 50 de ani de practicare a splendidului sport «schi», localitatea unde marii competitori contemporani au luat startul pe frumoasele dar și dificilele pîrtii. Specialiștii omologheri au susținut că «Valea Lupului» este infernală pentru coborîre, lucru de fapt confirmat de schiorii prezenți care și-au dat obolul în brazii de pe margi-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (II)

Din prima parte a povestirii noastre ați aflat cîte ceva despre originea sportului cu mănuși. Poposind în lumea sportivă a Greciei antice, am văzut cum se disputau luptele cu pumnii în timpul acela și cum se antrenau strămoșii boxerilor de azi. «Istoria» noastră s-a întrerupt odată cu ultima ediție a Jocurilor Olimpice antice.

«OBICEIUL DRĂCESC AL BLESTEMAȚILOR ELINI» NU A FOST UITAT

Așadar, în anul 393 al erei noastre, împăratul roman Teodosiu a interzis Jocurile Olimpice. Sportul în general primise o lovitură de moarte. Dar era, oare, posibil ca un edict împărătesc să ucidă și luptele cu pumnii, un sport care în ciuda durității lui existase sute și sute de ani? Nu. Această întrecere a curajului și iscusinței bărbătești s-a menținut. Dovadă: faptul că în anul 1274, la adunarea clericilor din Vladimir, mitropolitul Kiril vorbea indignat despre cei care mai țin încă de obiceiul drăcesc al blestemaților elini, adică se bat fluierînd, urlînd și țipînd în zilele de sărbătoare dumnezeiești sacre».

Unul dintre vechile manuscrise existente la muzeul sportiv din Roma arată că în 1425 a avut loc la Veneția un turneu de box la care au participat gondolierii bătrînului oraș al dogilor. Un altul, din anul 1650, descrie destul de amănunțit regulile luptei cu pumnii din timpul acela.

Iată, deci, cîteva indicii care ne dovedesc că «obiceiul drăcesc al blestemaților elini» nu a fost uitat.

UN PIONIER AL BOXULUI — JAMES FIGG

Dacă Grecia a fost socotită patria pugilatului antic, Anglia este considerată patria boxului modern.

În anul 1719, într-un circ din Londra, și-a făcut apariția un uriaș pe nume James Figg. El intra în arenă gol pînă la brîu și provoca la întrecere pe oricare dintre spectatorii care ar fi dorit să se măsoare cu el în lupta cu pumnii. Acest număr din program atrăgea foarte multă lume, deoarece mai în fiecare seară Figg avea de înfruntat cîte un adversar pe care îl... executa, adesea foarte rapid, cu lovituri de pumn și uneori chiar de... baston. Lupta se dădea cu pumnii goi și nu era limitată în timp. Nu existau nici un fel de reguli. De aceea Figg era ras în cap pentru a nu le da posibilitatea adversarilor să-l apuce de păr.

Într-o seară, au venit să-l vadă luptînd pe uriașul James Figg chiar ministrul englez de pe vremea aceea Walpole și scriitorii Swift și Pope. Atunci a făcut Figg o excelentă demonstrație, învingîndu-l cu mare măiestrie pe un oarecare Ned Sutton.

James Figg (1695—1734), acest pionier al boxului modern, s-a retras neînvins în anul 1730 și a murit bolnav de pneumonie patru ani mai tîrziu, în vîrstă de numai 39 de ani. Este socotit, mai mult onorific, primul campion mondial.

BARCAGIUL DE PE TAMISA

În anul retragerii lui James Figg, 1730, apare la Londra una dintre cele mai mari personalități ale boxului modern: Jack Broughton (1714—1789), un voinic barcagiu de pe Tamisa. Cartierul său general era instalat într-o baracă uriașă pe Tottenham Court Road. Acolo, în fața cîtorva sute de londonezi, Broughton i-a învins în anul 1734 pe Tom Pipes și Jack Gretting, cucerind «titlul» abandonat de înaintașul său, James Figg. Voinicul barcagiu își va domina toți adversarii pînă în anul 1750.

De numele lui Broughton sînt legate primele reguli ale boxului modern. Regulamentul alcătuit de el — «London Prize Ring Rules» — prevedea cîteva lucruri foarte interesante. Astfel, «ringul» era un pătrat cu latura de 91 de centimetri și era desemnat cu creta în mijlocul arenei unde avea loc lupta. Dimensiunile reduse ale acestui ring nu ne vor surprinde dacă vom ține seama de faptul că în timpul acela singurul mijloc de apărare cunoscut de boxeri era parada. Pugiliștii căutau să aibă o stabilitate cît mai mare și pentru aceasta purtau în timpul luptei ghete cu toc și cuie pe talpă. Deplasările înșelătoare și eschivele vor apare ceva mai tîrziu.

După fiecare cădere la podea, secunzii trebuiau să-și conducă elevul la marginea careului, unde îi dădeau îngrijirile necesare pentru a putea relua lupta, a cărei durată nu era stabilită. Deoarece se iveau foarte multe discuții în privința timpului necesar pentru îngrijirea boxerului căzut la podea, Broughton a stabilit o perioadă de 30 de secunde, timp în care trebuia să se reia lupta. În momentul în care unul dintre combatanți se afla în afara careului, disputa se întrerupea. Era interzis să-ți lovești adversarul dacă acesta era căzut la podea, să-l lovești sub centură, să-l tragi de chiloți sau de... jartiere. Reprizele nu erau prevăzute în regulament, dar ele au apărut prin forța împrejurărilor. Am putea spune că o repriză dura de la o... cădere la podea, la altă cădere. Între ele existau pauzele de 30 de secunde prevăzute de Broughton.

În anul 1742, Jack Broughton a înființat la Londra o «Academie de box», în care a pregătit numeroși elevi. La început, la antrenamentele pe care le conducea, s-a lovit de un foarte serios inconvenient. Cei mai mulți dintre tineri se desfigurau înainte de a fi susținut o întîlnire... oficială. Și aceasta numai datorită faptului că boxau cu pumnii goi. Inventivul barcagiu i-a obligat atunci pe viitorii pugiliști să poarte la antrenamente niște mănuși mari, numite «muffles» (învelitori), confecționate chiar de el. Așa au apărut primele mănuși de box. Dar numai la antrenamente. În meciurile oficiale introducerea lor va deveni obligatorie cu un secol și jumătate mai tîrziu.

Domnia lui Broughton a durat aproape 20 de ani, timp în care a obținut numeroase victorii în fața unor cunoscuți boxeri ai vremii, printre care Stevenson, Smallwood și Jack Slack.

Au rămas memorabile cele două partide dintre Broughton și Slack, «măcelarul din Norfolk». Primul meci a durat 212 ore, întrerupîndu-se doar la căderea nopții, pentru a fi reluat în zori. Broughton a triumfat în această partidă fără egal. Cea de a doua întîlnire dintre cei

nea traseului din apropierea «Drumului albastru». Mulți dintre aceștia au concurat pentru titlurile supreme de campion olimpic.

Dar să ne întoarcem la anul 1962, cînd festivalul POIANA era în floare, cînd mari săritori au onorat trambulina mare a localității mult apreciate de turiștii străini.

De atunci, numai cîțiva săritori polonezi ne-au mai onorat, participînd la așa-zise campionate internaționale. Ei au tăiat masa de plecare, prelungind-o și arătîndu-ne că pretențiile noastre la construcțiile de trambuline ar trebui să fie mai mari.

Un lucru trebuie spus din capul locului: în această ramură, în mod special, nu avem valoare. Acesta este un lucru recunoscut: de aceea ne și ocolesc străinii. Numai încăpățînarea cîtorva antrenori (Florea Voinea, Ion Birlă și Aurel Munteanu) face ca acest sport să nu dispară și astfel anuarul sportiv să consemneze un campionat național.

Ce trebuie făcut pentru ca țara noastră să fie prezentă cu tinerii noștri curajoși pe trambulinele renumite? Doar bunăvoință și puțină... cointeresare. În orașele de munte se pot construi mici «rampe de lansare» ale tineretului dornic de afirmare.

I-am văzut la lucru pe trambulina mijlocie din Poiana, de fapt singura în funcțiune. Zburau unul după altul, cu brațele lipite, cu capul înainte, ajungînd la capătul canalului de aterizare. Apoi, grăbiți, veneau din nou la locul de unde înregistrau un nou zbor. În turnul special amenajat pentru arbitri, stăteau antrenorii mai sus prezentați. În fața lor, caietele de notițe se bucurau de mare atenție. Peste umerii vînjoși ai maeștrilor am zărit desenate hieroglife, care erau de fapt pozițiile de zbor ale elevilor sîrguincioși.

Indicațiile profesorilor erau prinse din... zbor de tinerii săritori. În cele trei ore petrecute în turn, alături de cei trei «magi» ai trambulinei, am urmărit peste cincizeci de speranțe «icarieneo», care zburau între 30 și 50 de metri. Acolo sus, în turn, am început să visez. Cine știe peste cîțiva ani, poate, federația de specialitate va găzdui un mare, foarte mare, concurs internațional, să zicem chiar unul preolimpic în Poiana Soarelui, care, avînd și o trambulină de peste 90 de metri (fie și din plastic sau metal) va fi o bază completă, ea beneficiind astăzi de recunoscutele pîrtii pe care, așa cum am amintit la începutul articolului nostru, s-au întrecut Jean Claude Killy, Leo Lacroix, Zimmerman, Schrantz, surorile Goitschel, Cristl Hass și alții.

Ce ar trebui pentru împlinirea acestui vis?

1. O trambulină pentru sărituri de 90 de metri (pe zăpadă, sau plastic).

2. Reghinul să treacă și la fabricarea unui număr de schiuri de 2,40 m necesare săritorilor.

3. În fiecare oraș de munte să se construiască o trambulină de 25 de metri sau de 50 de metri, înființîndu-se totodată o clasă specială de sărituri.

Elementul uman nu constituie un impediment iar specialiștii sînt dispuși să treacă imediat la lucru.

Paul ROMOȘAN

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (II)

doi rivali a fost ultima din cariera bărcagiului de pe Tamisa. La 10 aprilie 1750, cînd a avut loc meciul revanșă, Broughton avea 46 de ani. În ciuda acestui fapt, ducele de Cumberland, unul dintre marii săi admiratori, mai credea, încă, în superioritatea bătrînului inventator al mănușilor de box. În timp ce acest aristocratul englez a pariat uriașa sumă de 10 000 de livre, la cota de 25 contra 1, pronosticînd victoria lui Broughton.

Meciul, urmărit de un public numeros, a început printr-un atac irezistibil lansat de Slack. Totul s-a terminat într-un timp record pentru vremea aceea: 14 minute. Broughton, elogerind puternic, a fost scos din luptă cu două teribile lovituri între ochi.

Distrus moralicește de această înfrîngere, «părintele boxului modern» se va retrage din activitate, renunțînd chiar și la «Academia» sa, în ciuda insistențelor elevilor care l-au iubit și apreciat. Mulțumită bogatului său prieten, ducele de Cumberland, bătrînul bărcagiu de pe Tamisa va duce o viață liniștită, lipsită de griji materiale. A murit în ianuarie 1750, în vîrstă de 84 de ani.

ESCHIVA ESTE MAI EFICACE ȘI MAI PUȚIN OBOSITOARE DECÎT PARADA

După retragerea lui Broughton a urmat o serie de campioni printre care Slack, Humphreys, Mendoza, Johnston și Jack Jackson. Dintre toți, boxerul de origine spaniolă Daniel Mendoza a strălucit în mod deosebit. Și asta nu pentru timpul îndelungat în care a fost activ, ci pentru faptul că a adus o... extraordinară noutate în box: eschiva. Mulțumită acestei «descoperiri», datorită căreia nu primea lovituri, Mendoza a devenit în acest timp «idolul» iubitorilor de box londonezi.

La 9 ianuarie 1788, Daniel Mendoza și Richard Humphreys au oferit amatorilor de gale pugilistice din Londra una dintre cele mai senzaționale partide văzute pînă atunci. Închipuiți-vă mirarea ce i-a cuprins pe cei 10 000 de spectatori cînd i-au văzut pe cei doi rivali deplasîndu-se unul în jurul celuilalt și eschivînd pe cît posibil loviturile. Pînă atunci nu se mai pomenise așa ceva. De obicei boxerii făceau totul pentru a avea o stabilitate cît mai mare (vă mai amintiți de pantofii cu cuie) și își făceau un titlu de glorie din a suporta năpraznicele lovituri pe care nu reușeau să le pareze. Mendoza și Humphreys au fost aplaudați pentru această luptă... mobilă. Printre spectatorii încîntați de tehnica lui Mendoza au fost și doi reprezentanți ai aristocrației engleze din timpul acela, prințul de Wales și ducele de York. Ultimul a pariat pe Mendoza 40 000 de livre și a pierdut. Richard Humphreys l-a învins pe Daniel Mendoza în 28 de minute și 54 de secunde. Revanșa, însă, a dat cîștig de cauză boxerului de origine spaniolă, care s-a menținut apoi mulți ani activ.

LORDUL BYRON IA LECȚII DE BOX

Gentlemanii Londrei, pentru care boxul devenise o preocupare majoră, s-au simțit — jigniți în momentul în care au văzut că supremația spaniolului Daniel Mendoza nu poate fi întreruptă. Așa se face că studentul în medicină Jack Jackson, fiul unui aristocrat, revine în box în anul 1795, deși renunțase la luptele cu pumnii cu șase ani înainte.

Atlet strălucit al timpului său, Jackson se distinsese îndeosebi în concursurile de alergări și sărituri. Se spune despre el, printre altele, că putea să scrie avînd legată de degetul mic o greutate de 10 kilograme, amănunt semnificativ pentru forța lui Jackson. Tot despre el, un cronicar al timpului remarca surprins că «știe să semneze, deși este boxer!»

La 15 aprilie 1795, Jack Jackson pune capăt domniei lui Daniel Mendoza în numai 11 minute de luptă. O senzațională lovitură de stînga în plină figură l-a pus pe Mendoza în imposibilitate de a mai continua.

Surprinzător este faptul că după această victorie, ambițiosul Jackson s-a retras din activitatea competițională, deschizînd, însă, o școală de box. Printre elevii săi a fost și lordul Byron, personalitate de mare prestigiu în literatura engleză.

Mulți ani, boxerii formați de Jackson au făcut demonstrații deosebit de spectaculoase la care asista adesea chiar regele Angliei.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (II)

ALȚI CAMPIONI

Titlul abandonat de Jackson a fost cucerit, apoi, de către Jem Belcher, fiul cel mic al celebrului Jack Slack, învingătorul lui Broughton. La 18 ani Belcher s-a impus printr-o tehnică incomparabil mai bună decît cea a înaintașilor săi, dar un accident i-a întrerupt strălucita carieră la 23 de ani.

În căutarea unui succesor, Belcher îl pregătește pe compatriotul său, Harry Pearce. Acesta va cuceri titlul și se va retrage neînvins. La rîndul său, Pearce a făcut și el o descoperire: James Gully, un orfan de 13 ani, pe care l-a scos dintr-o închisoare pentru minori. La cîțiva ani după ce s-a retras Pearce, Gully a devenit campion, dar a renunțat și el la luptele cu pumnii după numai trei ani de glorie, în 1809, pentru a face o carieră extrasportivă, care nu a mai fost egalată niciodată de către un boxer. El și-a deschis mai întîi o mică prăvălie, a făcut apoi pariuri norocoase, îndeosebi la cursele de cai, devenind cu timpul proprietar de case, de uzine și chiar membru în parlament. A murit foarte bogat, în anul 1863.

Jeames «Deaf» Burke

A urmat apoi Tom Cribb, campionul care în 1823 a cedat titlul fiului său adoptiv, Tom Spring. Acesta din urmă avea un stil de luptă deosebit de derutant, fiind socotit primul mare virtuos al jocului de picioare și primul mare specialist al directelor de stînga cu care își cuceria adversarii.

Un mare campion în 1833 a fost Burke. El nu a mai găsit adversari pe măsura sa în Anglia și a plecat să boxeze în America.

VA URMA

Paul OCHIALBI
și
Petre HENȚ

ancheta noastră

realizată de
Horia CRISTEA

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU RUGBYUL ROMÂNESC ?

...Franța—România 48—5 (Paris—1919); Franța—România 59—3 (Paris—1924); Franța—România 25—5 (Berlin—1936); Franța—România 27—11 (Paris—1937); Franța—România 11—8 (București—1938); Franța—România 18—15 (București — 1957); Franța—România 39—0 Bordeaux — 1957)...

...România—Franța 11—5 (București — 1960); România—Franța 5—5 (Bayonne — 1961); România—Franța 3—0 (București — 1962); România—Franța 6—6 (Toulouse — 1963)...

...Franța—România 9—6 (București — 1964); Franța—România 8—3 (Lyon — 1965); Franța—România 9—3 (București — 1966); Franța—România 11—3 (Nantes — 1967)...

Ce se întîmplă cu rugbyul românesc?

1919—1957 — perioadă de înfrîngeri în confruntarea cu rugbyul francez...

1960—1963 — perioadă de victorii ale rugbyului românesc în confruntările cu cel francez, excelent cotat la bursa mondială a balonului oval...

1964—1967 — perioadă (iar!) de înfrîngeri (pentru noi)...

1 PROGRESEAZĂ? STAGNEAZĂ? REGRESEAZĂ?

2 CAUZELE?

3 IMPERATIVELE?

Acestea sînt întrebările pe care le-am adresat unor antrenori de rugby, unor rugbyști, unor cronicari ai balonului oval.

În paginile de față prezentăm cititorilor noștri răspunsurile (în rezumat) ale celor intervievați.

NE ÎMBĂTĂM CU APĂ DE IZVOR

DIMITRIE CALLIMACHI (ziarist): Ce se întîmplă cu rugbyul românesc? Este în regres. De ce? Pentru că nu există, în general, o preocupare pentru un rugby de spectacol, iar în ceea ce privește rezultatele — nu iau în considerație decît întîlnirile cu rugbyștii francezi, cotați pe plan internațional — aceste rezultate obținute în confruntările din ultimii ani sînt în scădere: înfrîngeri consecutive. La ultima conferință a C.N.E.F.S., secretarul general federal a raportat că numărul rugbyștilor români a sporit de la cca 3 000 la 6 000. Deci, o dublare. În realitate, lucrurile stau altfel. E păcat că ne îmbătăm cu apă de izvor. Astăzi în cîteva centre, cîndva puternice, nu mai sînt echipe. Și nu numai aici numărul practicanților a scăzut. Baza de masă — insuficientă, extrem de redusă. Federația de specialitate nu se interesează la modul major de echipele provinciale...

Sună telefonul. E provincia. Bîrladul.

REZERVELE DE CADRE SÎNT PE SFÎRȘITE

MIRCEA PAIU (antrenorul «Rulmentului»): Iată răspunsurile mele: sub aspect tehnic, în special la înaintare, progresul este evident. Mă refer la echipa națională. Am fost învinși de francezi la Nantes, dar comentariile presei străine ne-au fost favorabile. În lotul național au fost promovate o serie de elemente tinere, de valoare. Să fim însă atenți! Problema nu este rezolvată. Rezervele de cadre sînt pe sfîrșite. Federația de specialitate este deficitară la capitolele grija față de juniori, grija față de echipamente și mingi, grija față de echipele din provincie. De la terminarea campionatului și pînă la ora actuală, la Bîrlad nu a venit nimeni din partea forului conducător să ne întrebe, să ne sfătuiască — în special pe mine, pentru că sînt unul din cei mai tineri antrenori, cu experiență mai mică — să ne ajute. Păcat! Bîrladul are nevoie de acest ajutor pentru a-și mări contribuția la progresul rugbyului național. Și nu numai Bîrladul! Federația noastră ar trebui să creeze numeroase centre pentru copii și juniori, ar trebui să se ocupe în mod organizat de îmbunătățirea calificării antrenorilor din provincie, ar trebui să cunoască această provincie ca pe un frate bun, ar trebui să se gîndească la ziua de mîine. Îi rog pe tovarășii de la federație să nu se supere pe mine. S-ar supăra pe rugby!

Convorbirea cu Bîrladul a luat sfîrșit.

D.C.: ...O altă cauză a acestei regres, a insuficientei baze de masă, o constituie inexistența unui campionat național de juniori. Nu toate echipele de divizia A au echipe de juniori, adică multora le lipsește pepiniera proprie. Este supărător dezinteresul pentru crearea unei echipe de tineret sau a unei «naționale» B în care să fie incluși, în principal, jucători talentați și de perspectivă din echipele provinciale, lucru care ar stimula. Calendarul internațional pentru XV-le A este foarte sărac. Măsurile se impun de la sine: lichidarea acestor lipsuri. În felul acesta, rugbyul românesc va fi readus pe linia rezultatelor de acum 6—7 ani.

VIGOAREA FIZICĂ — O AMINTIRE PLĂCUTĂ

VIOREL MORARU (antrenorul echipei naționale): Rugbyul românesc este în progres la nivelul echipei naționale și al cîtorva echipe de club. Nu sînt de acord cu Dimitrie Callimachi, care apreciază numai prin prisma rezultatelor. Față de trecut, rugbyul românesc a progresat mult la capitolele tehnic și tactic. A regresat la cel fizic. Vigoarea fizică este un fel de amintire plăcută. În ultimul meci cu XV-le francez, la Nantes, românii au avut o comportare foarte bună. Dacă arbitrul nu ar fi acordat o încercare adversarilor noștri — în mod eronat, cum au observat și au comentat specialiștii francezi — rezultatul final ar fi fost nu 11—3 ci 6—3. Revenind la capitolul fizic, vreau să amintesc că în trecut regulamentul ne avantaja, în ciuda faptului că eram deficitari la tehnică. Contactul cu adversarul era în terenul lor. La Bayonne, de pildă, puteam pierde la scor, dar francezii au ratat de multe ori. Noi am avut o singură ocazie, pe care am fructificat-o eu, iar meciul s-a încheiat cu un rezultat de egalitate: 5—5. La Toulouse, însă, echipa noastră a jucat excelent, rezultatul final de 6—6 fiind foarte echitabil. Probabil că anul acesta, la București, îi vom învinge pe francezi și, astfel, vom întrerupe suita de înfrîngeri. Pentru asta va fi necesar să acționăm în direcția îmbunătățirii pregătirii fizice. Rugbyul românesc stă foarte prost în privința bazei de masă. Se va termina cu Demian, cu Wusek — obiectiv vorbind. Cine-i vor înlocui? În spatele lor — nimeni! În Franța sînt sute de mii de rugbyști, încadrați în echipe de copii, de juniori, de tineret, de seniori. Pentru un elev francez sau neo-zeelandez (țara cu trei milioane de locuitori și deținătoare de ani în șir a supremației mondiale în rugby) sau englez rugbyul produce aceeași bucurie ca un 10 la matematici. Dacă federația noastră de specialitate s-ar zbate, s-ar putea face multe lucruri frumoase și în rugbyul românesc. Echipele de divizia A ar avea spatele asigurat printr-un lot de seniori-rezerve și două loturi de juniori. În școli ar putea fi introdus rugbyul. Învățînd de timpuriu acest joc, la intrarea în facultate tînărul ar putea să pună umărul la scoaterea de la subsol a rugbyului universitar din Capitală. Cîte s-ar face dacă federația noastră s-ar zbate!

CÎT MAI MULTĂ RIVALITATE!

ALEXANDRU PENCIU (maestru emerit al sportului): Rugbyul românesc stagnează. Nu există centre de juniori. Spatele «performanței» este complet descoperit. Dacă nu se va acorda o atenție sporită, în sensul dezvoltării bazei de masă, rugbyul românesc va ajunge peste doi ani să ocupe o poziție mediocră pe plan internațional. Este necesară introducerea rugbyului în școli. Să fie organizate campionate pentru licee, pentru facultăți. Pe vremea cînd eram elev de liceu, participam la campionate de rugby inter-licee. În felul acesta ar crește masa practicanților și, implicit, numărul elementelor de valoare. Federația noastră ar trebui să organizeze un campionat pentru jucătorii care au depășit vîrsta junioratului, un campionat de tineret. Este un lucru știut că rugbystul care a încetat să mai fie junior nu se poate dezvolta promovînd direct în divizia A. Nu are capacitățile necesare pentru această categorie. Promovarea directă de la o echipă de juniori la una de divizia A este, în marea majoritate a cazurilor, dăunătoare. În concluzie, la noi rugbyul nu este stimulat. Cel mai puternic stimulent îl constituie rivalitatea, iar această rivalitate trebuie să înceapă din liceu, să continue în facultăți și să culmineze în divizia A. Rugbyul de performanță din România ar cîștiga enorm!

PROPAGANDĂ PENTRU RUGBY!

GHEORGHE RUSSU-SIRIANU (ziarist): Echipa noastră națională este în progres tehnic și tactic, iar pe plan fizic (gabarit și forță) și, mai ales, pe cel moral-volitiv (dîrzenia și dăruirea — calități care duc la formarea personalității necesară omului de concurs) — într-un ușor regres. La Nantes, românii au aplicat Loom mayl mult mai bine decît francezii. Tot la Nantes, dintr-o eroare de arbitraj, românii au pierdut partida la o diferență prea mare de scor. Dar... asta nu mă împiedică să afirm că rugbyul românesc are o slabă bază de masă, că încă în multe echipe dăinuie greșita înțelegere a locului, rolului și adevăratului conținut

„XV”-le României - prima oară învingător al celui francez (București, 1960). De la stînga: MORARU, DEMIAN, RUSU, MLADIN, MARINACHE, CHIRIAC, COTTER, CĂPUȘAN, TEOFILOVICI, SAVA, IRIMESCU, BARBU, PENCIU, STĂNESCU, WUSEK.

al acestui sport (duritatea nu apare decît acolo unde calitățile fizice, tehnice, tactice sînt deficitare, moment în care se confundă brutalitatea cu folosirea corectă a superiorității fizice), că lipsește un calendar internațional pentru toate categoriile de reprezentative posibile (începutul bun din ultimele două sezoane, în care absolut toate echipele de divizia A și o parte din cele de divizia B au susținut întîlniri internaționale acasă sau în deplasare nu rezolvă problemele echipelor naționale de seniori, tineret, juniori, studenți, elevi etc.), că încă baza materială este slabă (în toată țara sînt 5—6 terenuri exclusiv pentru rugby, iar starea, dotarea auxiliară sau amplasamentul celor existente sau folosite ca atare nu corespund nici 10%), că materialele și echipamentele sînt încă insuficiente și de calitate mediocră (pentru a nu mai vorbi de prețul lor exagerat de ridicat). Ce-i de făcut? În primul rînd, o propagandă pentru rugby care să se adreseze, în special, vîrstelor mici. Rugbyul e un mijloc eficace de educație în și prin colectiv, de dezvoltare a calităților morale și de voință, a calităților fizice, a sportivității la modul absolut. În al doilea rînd, realizarea unei maniere unice de arbitraj, în condiții de identitate cu cele din țări avînd un rugby foarte dezvoltat (de preferință cel britanic).

«FAIR-PLAY»-UL ESTE ESTOMPAT

Dr. GABRIEL EFTIMESCU (arbitru): Deși sub aspect tehnic și fizic e în progres, totuși din punct de vedere moral, psihologic, al spiritului jocului rugbyul nostru a regresat (satisfacția pe care o procură jocul, în cadrul strict al respectării regulamentului, adversarului, arbitrului, spectatorului). Mă îngrijorează începuturile de estompare a fair-play-ului: anti-jocul (jocul în ofsaid, ciocniri violente între liniile încă, obstrucții sistematice). Asta se datorează, în mare măsură, federației noastre de specialitate, care are o poziție tolerantă față de indisciplina pe toate planurile. Justificarea! Numărul mic de jucători și de echipe. Dacă se procedează la sancțiuni fără preț de solduri, există pericolul să rămînem fără rugby! Preocuparea pentru realizarea maximului de profit din joc (formarea de caractere) presupune în primul rînd disciplină, și de la ea ar trebui să se plece la pregătirea tehnică și tactică. În ceea ce privește arbitrajele — slăbiciuni. Cauzele? Obiective: desele schimbări de interpretări; numărul mic de arbitri. Subiective: lipsa unui regulament de funcționare, lipsa de observatori ai federației la meciurile din provincie, lipsa de participare la ședințele de pregătire. Măsuri? Cunoaștere regulamentului, ca prenumele și numele proprii, atît de arbitri, cît și de jucători și antrenori; selecționabilii pentru meciurile internaționale să-și desăvîrșească pregătirea, sub toate aspectele, în cadrul echipelor, nu sub egida federației de specialitate; eforturi de propagandă pentru ca rugbyul să-și ocupe în educația tineretului locul său adevărat (acest joc sportiv este cel mai complet mijloc de întregire a dezvoltării fizice și morale); introducerea rugbyului în școli etc.etc.etc....

Sună telefonul. E provincia. Constanța.

CONSTĂNȚENII SE ANTRENEAZĂ PE STRADĂ

ALEXANDRU CARNABEL (antrenorul «Farului»): Din punct de vedere al pregătirii fizice și al numărului de cadre (jucători în primul rînd), rugbyul nostru este în regres; tehnica și tactica — în progres. Nu avem terenuri (cantitativ și calitativ) la nivelul aptitudinilor. Cluburile cam întorc spatele rugbyului. Rugbyștii «Farului» nu au teren. Se antrenau pe plaja mării. Acum și acest loc le este prohibit! Propun: crearea de centre pentru copii și juniori la Timișoara, Cluj, Iași, Bîrlad, Constanța, Galați; introducerea rugbyului în toate școlile sportive din țară; loc de antrenament pentru rugbyștii constănțeni!

Convorbirea cu Constanța a luat sfîrșit.

«EPIGONII»

ION BUZOIANU (antrenor la «Olimpia»): În 1967 situația a fost neconcludentă, jocurile internaționale fiind fără importanță. Meciul cu Franța — la fel de slab ca și cel din 1966 («Cocoșul Galic» încă nu are o «națională» bine pusă la punct; se fac, în continuare, încercări, acolo). Dacă francezii ar fi avut o echipă pusă la punct 100% regresul rugbyului nostru ar fi fost indiscutabil. Înlocuirile din echipa noastră națională au corespuns doar parțial: cifric; valoric: mă gîndesc la poezia lui Mihail Eminescu — «Epigonii». Moraru? Costel Stănescu? Aripi? În anii trecuți, inima pulsa sînge pentru calitate. Calitatea era cel mai valoros rezultat! Acum a venit la putere anti-jocul. În anii trecuți îi numărai pe degete pe acești specialiști ai anti-jocului. Acum nu-ți ajung nici o sută de degete. În anii trecuți, spectatorii îl admonestau pe Cocor. Acum, spectatorii au admonestat două echipe fruntașe: Dinamo și Grivița Roșie! Imperative: lărgirea bazei de masă, începînd de la copii și juniori; puteri depline fair-play-ului!

SĂ INTRODUCEM RUGBYUL ÎN ȘCOLI!

DUMITRU IONESCU (antrenorul echipei «Dinamo»): Sîntem în progres pe itinerariile tehnicii și tacticii, am stagnat sau chiar am regresat pe acela al condiției fizice. La ora actuală, francezii au o condiție fizică superioară românilor (arma noastră de bază în anii trecuți). Acum nu francezii gîfîie în finalul meciului, ci noi. Mă exprim telegrafic, deoarece vreau să fie punctual la antrenament. La noi, la Dinamo, cuvîntul de ordine este disciplina. Deci, în încheiere: nu avem o bază de masă, elementele de valoare aflate la apus de soare nu-și găsesc înlocuitori în cele aflate la răsărit de soare. O singură propunere: introducerea rugbyului în școli!

BAT-O S-O BATĂ DE PRUDENȚĂ!

PETRE COSMĂNESCU (antrenorul «Stelei»): Întrebarea e foarte grea, pentru că, în primul rînd, trebuie să mă refer la o perioadă de glorie. Între acel XV încununat cu lauri și actualul este o diferență mare de valoare. Din punct de vedere al concepției de joc, rugbyul nostru a făcut, în general, un oarecare progres, dar acest progres — din lipsă de curaj — nu se manifestă la «națională». Bat-o s-o bată de prudență! Regresul: tineretul care trebuie să ocupe golurile nu este de valoarea celor care au cedat locurile. Una din cauze: instruirea juniorilor se face întîmplător, nu le sînt asigurate condițiile necesare (terenuri, materiale adecvate, pasiune din partea antrenorilor sau instructorilor). Concludent: echipa Clubului sportiv școlar abia a reușit să-i depășească pe bîrlădeni (fără activitate oficială în timpul anului, așa cum au bucureștenii citați) și să cîștige finala campionatului național de juniori. Mai departe: în echipele fruntașe sînt menținuți jucători plafonați, pentru că elementele tinere care așteaptă să fie solicitate nu au valoare. Federația de specialitate și resortul respectiv din Ministerul Învățămîntului ar trebui să găsească o soluționare, cum ar fi introducerea rugbyului în licee. Apoi, ar trebui să existe — competițional — o treaptă între echipele de juniori și cele de seniori. Altfel, pierderea de jucători tineri nu va putea fi împiedicată. De asemenea, ar trebui ca în sfera noțiunii de secție de rugby să intre pe lîngă echipa de seniori și acelea de rezervă, de tineret, de juniori, de copii. Stadionul Tineretului din Capitală să redevină focarul rugbyului bucureștean. În el s-a cuibărit puiul de cuc! (aruncătorii de ciocan). Sînt pentru un rugby constructiv. Ultimele modificări aduse la regulamentul jocului fac zile fripte rugbyului-percutant (să ataci adversarul nu pentru a-i lua balonul ca să-l joci tu, ci pentru a-l împiedica pur și simplu să joace). Aceste modificări aduc un aer proaspăt în concepția noastră de joc, un progres. Astfel, nu numai linia de treisferturi este chemată să atace și să realizeze încercări, ci și pachetul de înaintași. După cum se știe, în trecut, înaintarea aproape că nici nu punea mîna pe minge. Să propun și eu ceva: în procesul de instruire (jucători, antrenori, arbitri) să fie folosite filmele. O singură propunere nu înseamnă însă o nerecunoaștere a lipsei bazei de masă, a numărului mic de terenuri, a greutății procurării echipamentului și materialelor de calitate.

CE INTENȚIONĂM SĂ FACEM

ALEXANDRU TEOFILOVICI (antrenor federal): La ce se referă prima întrebare? La baza de masă? La condiții? La numărul echipelor? La rezultate? Numărul echipelor a scăzut, prin desființare, din lipsă de cutare și cutare lucru. Calitativ, rugbyul nostru a progresat datorită întîlnirilor internaționale (în 1967—60 de jocuri internaționale intercluburi, față de 20 în 1966) și schimbului de experiență cu străinătatea (antrenori și arbitri români au participat la cursuri de specializare în Franța și Italia). Concret: acuratețe în manifestarea tehnică și tactică, precum și o uniformizare — în majoritatea cazurilor — a arbitrajelor. Totuși: sînt secții de rugby care tratează cu superficialitate probleme de importanță majoră (organizarea meciurilor pe terenuri corespunzătoare, asigurarea securității corporale a echipei oaspete și a arbitrului, existența instalațiilor sanitare la terenurile de antrenament); nu toți antrenorii respectă indicațiile federației privind selecția și procesul de pregătire (adică nu se ține seama de calitățile fizice și intelectuale, de gabaritul selecționaților), iar antrenamentele sînt necorespunzătoare (numeric în ciclu săptămînal și conținut și intensitate); există în continuare, o slabă preocupare din partea conducerii secțiilor de rugby pentru popularizarea rugbyului și pentru atragerea copiilor și juniorilor în practicarea sa (ceea ce explică existența, în general, a echipelor de rugby și nicidecum a secțiilor de rugby în țară, fapt cu totul anormal, deoarece o echipă de seniori, fără cele de copii, juniori și tineret, nu poate constitui un organism complet); echipele studențești din București, încadrate cu antrenori de înaltă specializare, nu se ridică la nivelul așteptărilor. Ce-și propune federația noastră (printre altele)? Asigurarea treptelor normale de creștere a jucătorilor prin: campionatul se va desfășura toamna-primăvara (conform anului de învățămînt din licee și facultăți și pentru a întîlni echipa Franței cu același potențial de luptă); obligativitatea pentru echipele din diviziile A și B să aibă echipe de juniori (cel puțin una), iar echipele bucureștene din divizia A vor trebui să aibă și garnituri de tineret; dezvoltarea rugbyului în 8, căruia să i se dea un caracter școlar; jucători cu gabarit de înaintași în liniile de treisferturi (după exemplul neo-zeelandezilor); un turneu în Franța al echipei României, în care să întîlnească formații de club și care să se încheie printr-un meci-test între cele două reprezentative.

În timpul meciului de la Nantes-1967: Franța-România (jucătorii noștri sînt în echipament alb).

CONCLUZII: Rugbyul românesc nici nu progresează, nici nu stagnează, nici nu regresează! Dacă ne înving francezii — e normal! Dacă îi învingem — e minune! E minune dacă, cu atîtea cufere pline cu lipsuri, rugbyul românesc poate să-l facă pe cel francez să tremure de frică sau să sară în sus de bucurie în cazul unei victorii. Să terminăm cu «e normal» și cu «e minune»! Să golim aceste cufere de lipsuri, să înzecim numărul jucătorilor și — pe această cale — să proclamăm de la copii pînă la seniori fair-play-ul! Dacă cu un pumn de oameni facem «minuni», ce vom face cu zeci de mii de rugbyști? Cu siguranță că neo-zeelandezii vor exclama încîntați: «București!»... «Constanța!»... «Iași!»... «Cluj!»... «România!».

DRĂGUȘIN Vom încerca să aju

1

După ce în numărul trecut am vizitat «lanterna roșie», astăzi sîntem oasp Progresului, tovarăș de suferință al «Steagului». Vă propun o convorbire cu Con Drăgușin, care, deși a antrenat echipa bucureșteană doar în ultimele 10 etape, o c noaște foarte bine, el fiind și în trecut antrenor în dr. Staicovici.

Rep.: Deci, nu stăm pe roze...

Drăgușin: Foarte rar a stat Progresul pe roze. E, în fond, o situație obiectivă. Noi am fost întotdeauna la... și Progresul. Cu alte cuvinte,în București există Dinamo, Steaua, Rapid și... Progresul.

Rep.: Asta, în general spus. E vorba, însă, de cele nouă puncte.

D: Foarte simplu. S-au adunat niște greșeli. S-au mai împlinit niște... ghinioane...

Rep.: Ce greșeli?

D: Trebuie să recunoști că e cel puțin ciudat să scapi din mînă jucători ca Ioachim Popescu, D. Popescu sau Iancu.

Rep.: Asta ține de trecut.

D: Și prezentul ține de trecut.

Rep.: Cum ai găsit echipa?

D: Cu zero puncte și zero goluri din trei jocuri. Ca să nu mai vorbim de carnetele uitate acasă.

Rep.: Lotul?

D: Eterogen. Dă-ți seama. Bogdan, un mijlocaș de la M.C.F., Halagian, Banu de la Progresul Brăila, Mihai de la T.U.G. Iată cine urma să salveze Progresul. Iată patru jucători cu care nu puteai lucra nici pentru prezent, nici pentru... perspectivă.

Rep.: Și ai început să urci de la zero.

D: Am început. Asta e termenul. 0—0, cu Dinamo, 1—1 cu Rapid, 1—1 cu Steaua, 1—1 cu Steagul «afară», 4—1 cu A.S.A. și chiar acel 0—1 cu Cosmoc, la Craiova.

Rep.: Și s-a terminat benzina.

D: Din două motive. Primul: campania de recuperare a fost, firește dură și a scăzut, bineînțeles, posibilitățile fizice. Dar, pe de altă parte, echipa a suferit și de pe urma împăunării unora dintre jucători, care, văzînd că «merge»,

etapă, cu Farul, pe teren propriu, cînd am pierdut un r capital.

Rep.: Ce e nou, acum, în pragul returului?

D: Nou e faptul că avem un lot complet, cel puțin c titativ, care va permite o emulație reală între jucători. gîndesc la tinerii promovați recent și care par dispuș se supună eforturilor. Într-un recent antrenament la d porți am izbutit să aliniez două echipe:

I. Manta — V. Popescu, Grama, Peteanu, Dediu — Constantinescu, Matei II — Matei I, Alecu, Oaidă, Flo

II. Mîndru (Matache) — Al. Georgescu, Marinescu, ceriu, Ad. Constantinescu — Neacșu, Șoangher — R. nescu, Mateianu, Mocanu, Țărălungă.

Și au cîștigat primii. Dacă vrei, pot să-ți remarc și ju torii, în ordine: 1. Oaidă, 1 Al. Constantinescu, 3. V. pescu, 4. Radu Ionescu, 5. Manta, 6. Grama, 7. Pete 8. Alecu, și mă opresc aici.

Rep.: Deci, cel mai bun joacă...

D: Fără nicio excepție. Fără alte criterii decît cel al lorii.

Rep.: Ce șanse vezi echipei?

D: Vom trage pentru a evita barajul. Dacă scap pîn etapa a opta, e-n regulă. Dacă văd că nu putem sări leazul, vom fi nevoiți să pregătim barajul.

Rep.: Cum te-mpaci cu Știrbei?...

D: E un om serios. Și asta e calitatea care lipsește mai mult fotbalului nostru. Succesele Progresului în tre sînt legate de prezența unui nucleu de oameni seri Așa a fost Mișu Smărăndescu, așa a fost Știrbei, aș fost Mafteuță. Sper că Oaidă, Mîndru și «Kopa» Cons tinescu să mă ajute să imprim o linie de seriozitate echi Cînd am preluat echipa, acum cîteva luni, Progresu iartă-mi expresia — avea aspectul unei echipe de ra

Progresul de astăzi. Sus: Stirbei, Peteanu, Al. Georgescu, Colceriu, Manta, Matache, Mîndru, Al. Constantinescu, Florea, Oaidă, Drăgusin. Jos: Ad. Constantinescu, Soangher, Matei, I. Popescu, Tarălungă, Mateianu, V. Popescu, Neacsu.

2

em la mal...

deseori, uitînd că e unul din elementele disciplinei.

p.: Care sînt cheile... primăverii?

1. Să-l văd pe Mateianu jucînd așa cum pretinde că mai poate.
2. Să-l recuperez pe Măndoiu după turneul obositor din Sud.
3. Să beneficiem de vigoarea acumulată de Oaidă în această iarnă de mare seriozitate.
4. Să avem un Țărălungă în formă constantă.
5. Să începem să culegem roadele investiției în tineret.

p.: Cum te-mpaci cu secția?

Excelent. În fotbal e o armonie perfectă între secție și onori atunci cînd echipa nu joacă meciuri oficiale. Înnd cu 10 martie, însă, atunci cînd vor interveni proble- de formație... Dar, să sperăm că totul va fi bine. Un nor trebuie să fie optimist. Altfel, mai bine să încerce mble pe sîrmă, ca cei 7 Vallendas... E mult, mult mai . Crede-mă...

Ioan CHIRILĂ

3

FOTOGRAFII:

Țarălungă sau setea de gol a omului care .

Tandemul Drăgușin-Știrbei confruntă gaul cu hîrtia.

Oaidă atacă! Succes, «bătrîne»!

Progresul de mîine. De la stînga: Alecu, ntaș, 18 ani, Mocanu, înaintaș, 18 ani, toc, mijlocaș, 18 ani, Grama, fundaș central, le ani, Marinescu Florian, fundaș central, e ani, Toader, fundaș central, 18 ani, Filin, fundaș dreapta, 18 ani, Matei II, mijlocaș, ani, Dediu, fundaș stînga, 18 ani.

u excepția lui Grama și Fl. Marinescu, sînt juniori ai Progresului, crescuți de enorul Ion Kluge.

4

DOBRIN FĂRĂ MINGE

Titlul nostru ar părea un non sens. Există un Dobrin fără balon? Dar iată că imaginile fotoreporterului nostru ION MIHĂICĂ prezintă un astfel de Dobrin.

Tînărul conducător de joc al piteștenilor, după ce a urmărit cu zîmbetul pe buze «furtuna într-un pahar cu miere și cu fiere» din jurul numelui său, a reluat lucrul de iarnă, convins că un fotbalist poate să răspundă scriind doar pe gazon.

Dobrin anunță, astfel, un mare sezon 1968, cu o iritare pozitivă față de locul 4 pe care ancheta revistei noastre i l-a atribuit, dar intuind pe undeva că că acest loc 4, pe care i l-au «oferit» specialiștii consultați, e și o măsură de prevenire a egocentrismului său pe alocuri manifest.

Rubrica de fotbal a revistei SPORT urează mult succes talentatului «gîscan» piteștean în anul 1968, văzînd în aceste patru instantanee de iarnă tot atîtea dovezi de seriozitate. (În fotografia din dreapta, jos, Dobrin I și Dobrin II).

Ar fi păcat ca Dobrin, de 14 (!) ori internațional la 20 (!) de ani, să îngroașe marele nostru rezervor de talente neîmplinite...

Dar pentru că veni vorba de selecții, hai să-i reamintim lui Dobrin că pe primul loc în acest clasament se află, în continuare, Iuliu Bodola, cu 48 de tricouri. Deși mai e mult pînă acolo, credem că Dobrin, la cei 20 de ani ai săi, se poate angaja cu curaj în această dificilă cursă de urmărire, în care, după părerea noastră, cel mai periculos rival al său este Dan, cu 31 de tricouri, dar cu destui ani în plus.

Ce zici, Dobrine?

Un balon rîdea în poartă

de Neagu RĂDULESCU

Reporterii «Gazetei Sporturilor» se înfipseră, țanțoși, între jucători, cu cîte un carnet în mînă. Domnul Bică Beilis, deși aceasta nu cadra cu demnitatea sa de redactor șef, solicită el însuși vicepreședintelui părerea pentru gazetă despre meciul de mîine: Venus-Ripensia.

Avocatul Pedalescu îi răspunse grav, trecîndu-și batista de olandă fină peste broboanele de sudoare ale cheliei.

— Dragă domnule Bică, eu cred în victoriaVenusului. Vom învinge tehnica timișorenilor prin elan. Venus-ul promite să fie un campion demn de toată încrederea. Băieții sînt într-o formă de zile mari. Privește-i! Turnați în beton. Statui!

Jucătorii răspunseră, la rîndul lor, reporterilor. Portarul Mircea Gănescu minți:

— Nu mi-e teamă de atacul Ripensiei! Niciodată n-am fost într-o formă asemănătoare. Bindea și Dobay vor avea ocazia să mă cunoască de data aceasta în altă ipostază decît aceea de la Timișoara, cînd ne-au învins cu 6–0. Aștept meciul de mîine ca pe un amuzament oarecare. Clubul Venus se consideră de pe acum campion. Putem comanda banchetul!

Mai serios, spre deosebire de «Il Dio», masivul fundaș Albu declară:

— Vom lupta din răsputeri ca să cîștigăm titlul. E un meci foarte greu.

Colegul său, Sfera, așezat pe picioarele lui scurte ca două butoiașe de bere, se arată de asemenea îngrijorat:

— Nu este un meci jucat dinainte. Ripensia are avantajul hîrtiei, noi ambiția de a o învinge și de a deveni campioni. Meci dificil!...

Specialistul în țurloaie sparte, Mălăieru, întrebat și el, avertiza:

— Dacă voi juca, ripensiștii vor avea de furcă cu mine! Vai de zilele lor!

Zăpăcitul de Fredi răspunse, ca de obicei, aiurea:

— Dacă nu marchez două goluri de la patruzeci de metri în poarta lui Pavlovici, mă las de fotbal și mă apuc serios de patinaj.

«Margareta»-Bărbulescu — vru să pară interesant. El era un intelectual sută la sută. Avocatul echipei și ginerele vicepreședintelui se înfoie:

— Va bate, desigur, echipa cu o mai bună condiție psihologică.

Befa se strînse, în treningul lui prea larg, ca un arici, cuprins de niște ipotetice friguri.

— Nu știu nimic. Mîine pe teren o să vă lămuriți...

Petea, căpitanul echipei, declară cu ochii aprinși de o intensă flacără interioară:

— Vreau să învingem. Vom munci din răsputeri pentru această victorie, deși mă supără un picior. Vreau să reedităm meciurile de acum zece ani, cînd băieții jucau pentru culorile clubului, nu pentru prime. Dacă toți cei unsprezece jucători ai noștri vor gîndi ca mine, neuitînd nici o clipă că sînt fotbaliști, nu niște funcționari plătiți bine ai clubului, atunci vom învinge!»

Vicepreședintele înghiți în sec, schimbînd fețe-fețe.

Micuțul Ene, poreclit Mickey Mouse, își servi performanța:

— Fac suta de metri în douăsprezece secunde. Să vedem, mă vor prinde fundașii Ripensiei?

Gruin se arătă destul de îngrijorat și de modest.

— Cunosc valoarea adversarilor noștri. Cu puțin noroc avem oarecare șansă.

Ploeșteanu, noua achiziție de la Cluj, spune:

— Am un suflu inepuizabil. Aș putea să joc nu nouăzeci de minute, ci două sute. Voi fi pe tot terenul. Dacă nu rup o pereche de ghete în meciul ăsta, nu mă las! Totul e, însă, să joc, deoarece sîntem mai mulți candidați pe acest post.

Iar noul centru înaintaș de la Salonic, Humis, se laudă:

— Apărarea Ripensiei nu cunoști la mine. Eu, «băețica», marchez primele goluri. Doi goluri dau! Vreau să arăt public bucureșți cine este «Cuștica» asta! Baețica nici o grija!

Ultimul interogat fu antrenorul Platko:

— Am reușit din Venus o echip major. Eu încredere la ea, ea încredere la dumneamea. Jucător ascultă la dumneamea și rezultat este grandios. Echip timișorean meci forte, forte offen.

Jucătorii se urcară apoi pe rînd în autobuzul de culoare albastră care îi va duce la Snagov.

La porțile stadionului suporterii asistau la îmbarcarea lor ca pe un transatlantic.

Familia venusistă era vădit emoționată.

Jucătorii salutară voioși de la ferestre. Parcă ar fi plecat într-o călătorie lungă peste oceane. De pe trotuar, vicepreședintele Pedalescu le răspunse la salut demn, plin de propria sa importanță. Lîngă el, Bică Beilis și doctorul Lobodă se agitau de circumstanță. Ridicară și ei, automat, mîinile, ducîndu-le la borurile pălăriilor.

— Cu bine, băieți!

Vicepreședintele îi atrase atenția lui Ghiță Drăghicescu, pe vremuri fundaș feroce al Venus-ului:

— Ghiță, să ai grijă de ei!

— Mai mult decît ochii ăștia din cap, domnule vice — îl asigură fostul fundaș cu o palmă cît o lopată pe inimă.

Și autobuzul se urni greoi din fața stadionului.

Domnul vicepreședinte strînse mîinile reporterilor

și își oferi mașina lui Bică Beilis și doctorul Lobodă

— Unde să vă conduc?

— Pe mine, dacă se poate, la gazetă. Mai scriu un articol și la ora unu mă reped la gară, căci vine Ripensia.

— Perfect — spuse Pedalescu. Și eu trebuie să fiu la gară pentru același lucru. La unu trec să te iau de la gazetă. Mergem împreună.

— Prea amabil, domnule Pedalescu.

Doctorul Lobodă îi făcu ripensistului discret cu ochiul adică: nu te-am avertizat eu? Ăștia de la Venus sînt niște gentlemeni. Poți să tratezi cu ei! Ripensist, ripensist, dar se poartă cu tine cu mănuși de antilopă! Afacerile primează!

Cînd limuzina porni spre redacție, legănînd pe canapelele ei confortabile pe vicepreședinte, încadrat de Bică Beilis și doctorul Lobodă, în fața stadionului nu mai rămăseseră decît grupurile compacte de suporteri venusiști, discutînd aprins.

Mitty Niculescu, fondatorul Venus-ului și fost centru-înaintaș al echipei, clătină din cap gînditor spre Gică Șepcaru și Arani Pletosu.

— Alte timpuri! Auzi dumneata, cantonament la Snagov înaintea meciului! Antrenor special din Cehoslovacia! Centru înaintaș de la Salonic! Pariuri de zeci de mii în oraș! Oameni care trăiesc din pariurile astea! Oameni care își fac din fotbal carieră! Și ce carieră! Unde se pomeneau astea la noi, măi, Pletosule? Și, slavă domnului, jucam de rupeam pămîntul. Cîte trei meciuri pe zi, nu unul! Crampoane speciale! Unde ești, Teclule, să auzi una ca asta!? Pernițe de puf în bazonul chiloților, da, dar crampoane speciale? Prime cît lefurile de general! Noi n-aveam bani nici de tramvai. Îți aduci aminte, mă Șepcarule, noi ne dezbrăcam înainte de meci la tine în prăvălie, printre șepci și pălării! Turba madam Bănică:

«Iar au venit haimanalele să-și lase țoalele aici!»

Oameni în toată firea, în izmene, bat o bășică ziua în amiaza-mare!

Și pe urmă, după echipare, întinde-o pînă la Federație pe jos. Alea timpuri, băieți! Așa am luat Cupa Harvester! Cupa Jean Luca Niculescu! Cupa Tricolor! Așa!

— Și chefurile după meci, nea Mitty! — îl completă Nicu Mortu, plescăind din limbă. La Zissu, în Buzești, sau la Greci, la Tolis. Ăla Venus, nea Mitty, nu ăsta de-acum, cu banchete la Luzana și cu plicuri albastre strecurate în buzunare. Beau atunci băieții noștri pe datorie cîte două zile în șir! Lanț! Cum să joci cu inimă dacă n-ai ars niște «kilomane» înainte? Ce fel de jucători sînt ăștia dacă nu beau decît citronadă și sug lămîi? Păi eu te țin minte pe dumneata, nea Mitty, în '923, la finala cu Tricolorul! Ne conducea Tricolorul cu 3—2 și pleacă nea Mitty de la centru și se duce, val-vîrtej pe tușă, unde îl aștepta bateria la gheață, și răstoarnă pe gît o juma' de sticlă, și unde se întoarce la centru, și unde pornește în trombă cu bășica de se oprește cu ea drept în poartă! Pe urmă, tot el, la un corner, trage-i cu nasul încă o boabă!

Nicu Mortu, mîngîie, cu melancolie, nasul roșu ca un conglomerat de smeură al fostului căpitan.

— Cîte goluri n-a marcat nasul ăsta din cornere! Cu nasul le marca fraților, nea Mitty! Nu-i așa, moșule? Pac, boaba din senin. Nasul lui nea Mitty! Cu nasul le marca nea Mitty!

— Este, Mortule! Este. Însă dă-ne și tu o idee unde să facem noi acum o partidă de șprițuială ca în vremurile de gală?

Grupurile de suporteri și microbiști se contopiră într-unul singur, complotînd parcă. Toți venusiștii de prin Matache nu se dădeau în lături, indiferent de anotimp, de la secarea unor baterii, așezate în monom ca echipele de fotbal internaționale cînd se prezintă spectatorilor.

Costică Pomană propuse să se înceapă cheful la «Nepotu», pe Buzești, deoarece niște șprițari notorii îl informaseră că trei poloboace cu divină licoare de Drăgășani fuseseră scoborîte recent în pivniță și că vinul e atît de grozav încît arunci cu căciula în cîinii de pe strada Berzei pînă la gara Obor, lîngă arena Tricolorului!

Cum să te rabde inima și pipota să-l topească alții?

Suporterii și microbiștii porniră deci într-un singur grup, ca o ceată de Moș Ajun, să ia cu asalt poloboacele de la «Nepotu».

Cineva sublinie cu tristețe: Păcat că nu e printre noi și bietul Chibrit... Apoi grupul se urni ca o turmă de oi, agale, spre Buzești.

În poarta stadionului nu mai rămase cu gura uscată decît Tase Chelaru, îngrijitorul terenului, și Corner, cîine lup.

Tase privi cu duioșie grupul fericiților cum se depărtează și, pocnindu-și limba de cerul ars al gurii, se îndreptă crăcănat spre cișmeaua arenei. El suferea de rinichi și doctorul îi indicase numai lichid proaspăt, azuriu de izvor.

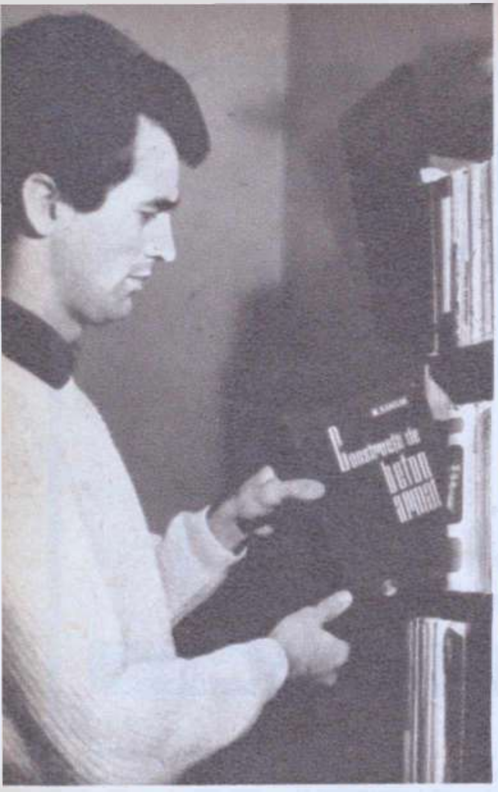
Corner, la rîndul lui, ciuli pe spate urechile ascuțite și-o rupse la fugă înapoi în stadion. Se urcă pe niște scînduri și sări gardul de sîrmă împletită al terenului, ca la cursele de obstacole.

Acum terenul era numai al lui.

Lupul, cu urechile pe spate și cu coada stufoasă adusă între picioare, fugea de la o poartă la alta, chelălăind de fericire. Tase Chelaru îl admiră îndelung.

Așa o extremă ne-ar trebui la Venus! Dar unde s-o găsim? Poate ne cumpără Împăratu' una de la sîrbi!

fragment din romanul cu același titlu sub tipar la Editura Tineretului (desenul autorului

CRISTIAN GAȚU despre ZĂPEZILE DE ALTĂ DATĂ...

Am urmărit prima întîlnire dintre Steaua și V.F.L. Gummersbach, din cadrul C.C.E. la handbal, împreună cu Cristian Gațu, căpitanul reprezentativei noastre de tineret. După meci, comentariile noastre despre partida văzută s-au transformat într-o discuție despre handbal în general.

Remarcînd faptul că sportivii vest-germani au practicat un joc foarte tare, am pus următoarea întrebare:

— Crezi că handbalul va deveni... rugby?

— Dacă arbitrii nu-l vor ajuta să se apropie de baschet, handbalul se va îndrepta, fără îndoială, spre... rugbi. În acest caz credeți-mă, voi prefera șahul sau pescuitul. Mai ales acum, după accidentul pe care l-am avut în finala «mondialelor» universitare de la Essen, în meciul cu echipa Uniunii Sovietice. Nu este de loc plăcut să ai în față jucători care fac din șoc singurul mijloc de apărare, așa cum obișnuiesc Zelenov și Klimov (U.R.S.S.), Idzacovic (Iugoslavia), Fenyö (Ungaria), Senger (R.D.G.), Gregor (Cehoslovacia) și chiar Licu al nostru.

Durităţile pot dispare de pe terenul de handbal numai datorită exigenței arbitrilor, care au la dispoziție suficiente paragrafe din regulament prin mijlocirea cărora pot sancționa cu severitate jocul dur.

— În momentul de față pregătirea fizică este factorul determinant al victoriei?

— Nu. Acest factor nu este suficient pentru a obține rezultate valoroase. Marile performanțe în handbal se pot realiza numai atunci cînd reușești să faci din pregătirea fizică, tehnică și tactică un tot armonios pe care l-aș numi «echipă omogenă». La ultima ediție a campionatelor mondiale, echipa Cehoslovaciei a fost bine pusă la punct fizic, tehnic și tactic și, după cum se știe, a cîștigat titlul. Noi, deși am excelat la capitolul pregătire fizică, am rămas, însă, cam la același nivel cu tehnica și nu am adus nici o noutate tactică. Rezultatul, de asemenea, este cunoscut...

— Cehoslovacii vor fi în continuare principalii noștri adversari?

— Numărul adversarilor noștri «principali» va fi mult mai mare decît la edițiile trecute. Totuși, cehii rămîn în prim plan. Am impresia că în handbalul cehoslovac se pregătește o «lovitură de teatru». La criteriul mondial de tineret din Olanda, jucătorii cehi m-au impresionat prin omogenitatea și pregătirea tehnică și fizică pe care au arătat-o. Întîlnind la «universitarele» din R.F.G. aceeași echipă, de data aceasta și mai bine pregătită, mi-am dat seama că la ei schimbul de ștafetă dintre «bătrîni» și tineri se va face în bloc. Echipa campionilor mondiali cu Arnost, Douda, Havlik și Mareș va preda ștafeta formației de tineret a lui Hauzner, Horvath, Klimczyk și Doricak. La noi, întinerirea echipei nu s-a făcut printr-un schimb în bloc, ci treptat. Din această cauză omogenizarea a fost greu de realizat.

— La ora actuală sîntem oare depășiți la capitolele tehnică și tactică?

— Din punct de vedere tehnic nu sîntem întrecuți de străini. Tot ce am văzut peste hotare, am văzut și la noi acasă. Dar la noi exista ceva în plus, necunoscut și nepracticat de adversari. Mă refer la măiastra «evitare» a lui Hnat și la aruncarea pe lîngă șold a lui Moser, exerciții tehnice pe care, din păcate, noi, cei din generația tînără, nu știm să le punem în practică.

La capitolul tactică, însă, eu cred că am rămas în urmă. La ultima ediție a mondialelor, cehoslovacii au adus o noutate: în atac — introducerea unui jucător prin excelență ofensiv (Douda) și imediata lui înlocuire cînd echipa trecea în apărare cu un foarte bun apărător (Gregor). Danezii, vicecampioni mondiali, au practicat o apărare aglomerată în centrul semicercului, lăsînd extremele adverse aproape libere, deoarece portarul Holst apăra excelent mingile venite din lateral. Noi, însă, nu am adus nici o schimbare tactică, jocul nostru fiind foarte bine cunoscut, și, deci, ușor de anihilat.

— Cine crezi că hotărăște victoria unei echipe. Atacul sau apărarea?

— Amîndouă. Și în handbal se poate adapta... betonul lui Helenio Herrera. Apărare ermetică și contraatacuri fulgerătoare. Această tactică a fost multă vreme excelentă pentru echipa noastră, deoarece am avut doi jucători extrem de rapizi în fazele de contraatac: Mircea Costache II și Iacob, pe care, revenind la fotbal, i-aș compara cu Mazzola și Jair.

— Este acum o... modă a jucătorilor înalți. Sînt ei mai buni decît cei scunzi?

— Nu sînt exclusivist. Într-o echipă sînt necesari și unii și alții. În general, cei scunzi sînt mai tehnici decît colegii lor înalți. În schimb, aceștia din urmă au o forță superioară. În privința eficacității, cei înalți înscriu cele mai multe goluri. Sînt, însă, și excepții. La ultimele mondiale, jucătorul vest-german Lubking, deși are doar 1,77 m înălțime, a fost golgeterul competiției.

— În favoarea cui ar fi o comparație între generația noastră «bătrînă» și cea tînără?

— Fără discuție, în favoarea înaintașilor. Ei au cucerit de două ori titlul mondial și noi nu l-am putut apăra nici măcar o singură dată. În schimb, închipuiți-vă, noi am debutat într-o echipă care era de acum campioană mondială. Nouă, tuturor, ne lipsește modestia lui Redl, Nodea, Hnat, tehnica lui Moser, puterea de luptă a lui Ivănescu, Covaci și Telman.

Deocamdată avem o pregătire tehnico-tactică medie și o... foarte bună părere despre noi înșine. Nu ne dăm prea bine seama că reputația noastră internațională este mai mult moștenită decît cucerită. În Suedia, cînd se vorbea despre handbaliștii romîni, nu se aminteau numele lui Gațu, Guneș, Licu, Goran sau Penu, ci cele ale lui Moser, Hnat, Ivănescu, Iacob și ceilalți.

Dar, să nu credeți că sînt un negativist și că echipa tînără nu are și ea meritele ei. Nu uitați că am făcut multe jocuri bune, că am cucerit criteriul mondial al tineretului și că nu sînt prea multe formații care se pot mîndri cu victorii în fața noastră. Sînt convins că dacă vom munci mai mult și dacă vom învăța să fim mai modești vom putea egala și, poate, chiar depăși valoarea înaintașilor noștri.

— Ne poți da un pronostic pentru campionatele mondiale din Franța, din 1970?

— De data aceasta echipa noastră nu mai pornește ca mare favorită. Și este bine, deoarece se știe că-i mai ușor să cucerești un titlu decît să-l aperi. «Marea favorită» este Cehoslovacia, deoarece deține titlul mondial. Urmează apoi în ordine echipele R.D.G., U.R.S.S., Iugoslaviei și, desigur, formația noastră, care poate recuceri titlul pierdut.

O părere care ar putea pare ciudată: acord mari șanse la un loc de frunte handbaliștilor polonezi...

— Dar gazdele?

— Admir **fair-play**-ul handbaliștilor francezi, dar nu cred că vor străluci decît ca... organizatori.

Cristian Gațu s-a strecurat ca o pisică prin fața apărătorilor cehoslovaci și a înscris spectaculos. (Fază din meciul România—Cehoslovacia 18—12, din cadrul «mondialelor» studențești).

Petre HENȚ

Pregătirea reprezentativei noastre de polo a fost încredințată de curînd antrenorului federal ALEXANDRU POPESCU. Alegere inspirată. Alexandru Popescu se prezintă în fața selecționaților cu autoritatea fostului sportiv, multiplu campion la natație (în 1955, cu 1:04,3, deținea al treilea timp mondial la 100 m fluture) și de opt ori campion republican în echipa de polo a clubului Dinamo (în formația dinamovistă a activat pînă în anul 1964). Absolvent al Institutului de cultură fizică (1954 — șef de promoție), Alexandru Popescu a fost numit anul trecut antrenor federal, cu misiunea de a se ocupa în mod special de jocul de polo.

În noua sa calitate de antrenor al echipei reprezentative am ținut să-i aflăm părerea asupra citorva probleme privind polo-ul românesc.

AUREL ZAHAN — căpitanul naționalei de polo — rămîne în continuare cel mai eficace bombardier al formației române.

Foto: Ion MIHĂICĂ

Cu ALEXANDRU POPESCU despre

POLO la VIITORUL 1 și...2

— Ca antrenor al naționalei de polo, ce credeți că va trebui făcut acum, la început de drum, pentru îmbunătățirea activității echipei reprezentative?

— Misiunea de a urmări pregătirea primei noastre reprezentative mă onorează, însă, întrucîtva, îmi încurcă socotelile. În privința jocului de polo, preocupările mele din ultimul an au fost atotcuprinzătoare și vizau nu atît prezentul cît viitorul polo-ului românesc. Acum, cînd mi s-a acordat încrederea conducerii echipei reprezentative, am să încerc să mă achit cît mai onorabil de această sarcină, dar fără să neglijez preocupările mele inițiale. La acestea, în nici un caz nu vreau să renunț.

— Răspunsul la întrebarea pe care v-am pus-o nu este complet. Altceva nu mai aveți de adăugat?

— Lotul care mi s-a încredințat și de care am și început să mă ocup este limitat la un număr redus de sportivi și, oricît aș dori să-l amplific, încercările mele ar fi zadarnice. Alții, de valoarea actualilor jucători din lot sau de o valoare apropiată lor, nu sînt. În fața acestei situații voi încerca, pentru moment, să organizez pregătirea actualului lot de o asemenea manieră încît componenții lui să poată da un randament sporit. În ședințele de antrenament de la începutul lunii martie am să pun accentul pe dezvoltarea pregătirii fizice specifice a sportivilor, astfel că mai tîrziu să pot trece la probleme de tactică, asupra cărora consider că s-a lucrat prea puțin.

În paralel, atenția mea va trebui, însă, să se îndrepte spre îmbunătățirea pregătirii jucătorilor de polo la nivelul secțiilor cluburilor noastre. De aici sînt așteptate viitoarele cadre de poloiști de valoare certă, care să vină să alimenteze și să împrospăteze continuu lotul național.

— Considerați că în actuala echipă nu sînt valori certe?

— Dimpotrivă. Naționala noastră cuprinde o seamă de jucători foarte bine cotați pe plan internațional și consider că dacă pregătirea psihologică a acestor jucători va fi bună, cu surprizele inerente, pozitive sau negative — specifice jocului sportiv — rezultatele lor vor putea să ne aducă satisfacții mai mari decît le-am avut pînă acum. Am încredere în acești jucători, deoarece și dorința lor de a se afirma mai mult este, sper, cel puțin la fel de mare cu a mea.

— Cum vedeți viitorul polo-ului românesc?

— Momentan, situația echipelor de polo, de club, nu ne mulțumește și ne face să privim cu îngrijorare viitorii patru-cinci ani. Îmi pun mari speranțe în actualii jucători din echipa noastră națională de polo, care, în mare parte, sînt și profesori de educație fizică. În viitorii patru-cinci ani, cei mai mulți dintre componenții de astăzi ai naționalei, jucători cu o deosebit de vastă experiență, completată de studii de specialitate, vor fi chemați, ca antrenori, să aducă plusul de entuziasm și pregătire competentă, care în mod normal va trebui să producă cotitura atît de mult dorită în polo-ul românesc.

— Pe ceilalți antrenori de polo, care activează la ora actuală, nu se poate pune bază?

— În privința actualilor antrenori putem afirma că numai o mică parte dintre specialiștii în materie bucureșteni lucrează cu entuziasm și dau un randament relativ bun. Marea lor majoritate, și în special antrenorii din provincie, au rămas și rămîn în continuare tributari acestei activități. Și faptul l-a dovedit cum nu se poate mai bine însăși valoarea echipelor prezentate de ei în competițiile interne.

S-ar putea obiecta de către cei vizați că au fost demobilizați de condițiile materiale improprii, în care au trebuit să lucreze. Aici este vorba de baze, de bazine acoperite. Dar, în prezent, Clujul, Oradea, Timișoara și Ploieștiul nu mai au nici măcar această scuză. Dispun de bazine acoperite și încă de o foarte bună calitate. Pe antrenorii de polo ai acestor centre așteptăm să-i vedem cum vor lucra de aici înainte. Aceștia, în principal, vor trebui să dea dovadă de mai mult simț de răspundere. Altfel, polo-ul românesc va continua să bată pasul pe loc.

Interviu consemnat de G. ȘTEFĂNESCU

magazin sportiv

DUELUL

— În gardă! Conflictul nu mai poate dura mult. Vor hotărî floretele!... Și antrenamentul a început. În stînga, campionul Tănase Mureșan; în dreapta, elevul său, Constantin Niculescu. Locul de desfășurare a... ostilităților: sala de sport de la stadionul Republicii.

ÎI RECUNOAȘTEȚI?

Verificați-vă cunoștințele și... amintirile. Fotografia alăturată prezintă «echipa de aur» a Politehnicii din Timișoara, care, între anii 1927 și 1930, a fost un rival redutabil pentru «Gloria»-Arad, «Universitatea»-Cluj, «Chinezul» și «Ripensia», în campionatul ligii de vest. Pe cîți dintre jucătorii din fotografie îi recunoașteți?

Rîndul de sus: **Apăteanu, Franțiu I, Protopopescu, Deheleanu, Chiroiu I, Drăghici.** Mijloc: **Chiroiu II, Pop Iulian, Doboșan.** Jos: **Ignuța, Pitca, Sfera.**

ANTRENAMENT ELECTRIC

Am văzut aparatul din fotografie în sala de box a clubului sportiv școlar din București. Cîteva becuri, care se aprind și se sting la comandă, indică punctele sensibile ale adversarului țintuit pe perna de antrenament. În fața acestui... rival, ale cărui reacții luminoase sînt comandate de către antrenor, tinerii boxeri învață să puncteze cu rapiditate și precizie, automatizîndu-și multe din loviturile de bază.

În fotografie, antrenorul Gheorghe Iliuță, inventatorul aparatului, dirijează de la distanță... lupta elevului său cu rivalul electric.

OLIMPIADA DE IARNĂ ÎN FILATELIE

Cu prilejul desfășurării la Grenoble a celei de a X-a ediții a Jocurilor Olimpice de iarnă, Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor a emis o serie specială de 7 mărci poștale, care s-au tipărit în coli de cîte 10 bucăți, avînd inscripția «Jocurile Olimpice de iarnă de la Grenoble 1968», fiecare coală avînd două rînduri de cîte 5 mărci, cele din rîndul de jos avînd atașată cîte o vignetă pe care sînt desenate cercurile olimpice și textul «J.O.-Grenoble».

Mărcile înfățișează următoarele aspecte din probele la care vor avea loc întrecerile: patinatoare executînd un exercițiu la proba de patinaj artistic (valoarea de 20 bani); biatlonist în plină cursă (40 b.); bober în proba de coborîre (55 b.); schior în acțiune (1 leu); un jucător de hochei într-o acțiune de joc (1,55 lei); insigna celei de a X-a ediții a Olimpiadei de iarnă (2 lei); un schior executînd o săritură la trambulină (2,30 lei). De asemenea s-a emis o coliță, care înfățișează desenul cu disciplina bob din marca de 0,55 b., avînd în partea de sus insigna Olimpiadei de iarnă, iar în cea de jos legenda «1968 Grenoble» (5 lei). Pe fiecare marcă sînt desenate de asemenea cercurile olimpice, iar legenda cuprinde textul: «Grenoble 1968 — Jocurile Olimpice de iarnă — Poșta Română», precum și valoarea respectivă.

Imprimate în tipar adînc, în patru culori, pe hîrtie cremo, mărcile acestei serii sînt dantelate, avînd dimensiunile de 35 × 48 mm, iar colița — 100 × 80 mm — fiind semnate de către graficianul Aurel Popescu... S-au pus în circulație și trei feluri de plicuri «Prima zi a emisiunii», tipărite în mai multe culori.

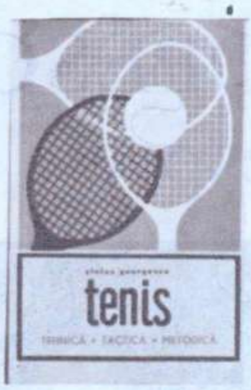

BICICLETĂ DE IARNĂ ȘI DE VARĂ

Strungarul Gheorghe Adam din Tg. Jiu poartă o mare dragoste pentru bicicletă. El are 30 de ani și, de mulți ani, concediul de odihnă și-l petrece rulînd, de unul singur, între 2 000 și 4 000 de kilometri. Cu alte cuvinte, solitarul ciclist parcurge adevărate și pasionante tururi ale României.

Inovator, Adam își adaptează continuu, cu pricepere și ușurință, bicicleta sa pentru a traversa întinderi de apă (așa cum se vede în fotografia din dreapta) și a alerga pe zăpadă aproape cu aceeași viteză ca în timpul verii...

ȘTEFAN GEORGESCU „tenis"

Fost jucător fruntaș, actualmente antrenor al lotului național, prof. Ștefan Georgescu oferă tinerilor iubitori ai tenisului o carte ghid, care ar putea avea ca sub titlu indicația: «**Fiți propriul vostru antrenor!**»

Experiența de jucător, perseverența în acumularea unui fond teoretic absolut indispensabil tenisului și, mai ales, «fotoliul de orchestră» pe care l-a ocupat deseori în fața spectacolului oferit de marile rachete ale lumii i-au permis lui Ștefan Georgescu să scrie o carte clară cu un voleu «prins» în mijlocul rachetei, care întrunește simplitatea sistematică și metodică a stilului direct, pe de-o parte și elementele de nuanță provenite din analiza noilor cuceriri ale tenisului mai ales în zona lucrului de antrenament.

Cartea lui Ștefan Georgescu se citește ușor. Bine dozată pe capitole, ea a izbutit să sacrifice amănuntul impovărător în favoarea esențialului.

Dacă-mi permiteți, cartea lui Georgescu îmi amintește de jocul lui viguros și direct, în care se simțea, însă, elaborarea.

Rîndurile introductive ale lui Ion Țiriac sînt mai mult decît o prefață. Ele oferă girul unei prietenii sportive care și-a lăsat amprenta asupra întregului conținut. (I.C.)

FRUMOASA GABRIELE

Foarte mulți dintre cititorii noștri și-au exprimat dorința, îndeosebi după campionatele europene de patinaj artistic, de a vedea în revista noastră fotografia patinatoarei Gabriele Seyfert, din Republica Democrată Germană. Iat-o pe frumoasa Gabriele, reprezentanta clubului SC Karl Marx Stadt, care, la 19 ani, se bucură de o frumoasă apreciere în lumea patinajului artistic, iar recent a devenit vice-campioană olimpică.

FEERIE SPORTIVĂ

Cum altfel ar putea fi numit un concurs de gimnastică artistică la care și-au dat întîlnire frumusețea, grația, tinerețea și măestria sportivă?

Cele șase fete din fotografie sînt componentele echipei reprezentative de gimnastică artistică a Republicii Democrate Germane. De la stînga la dreapta: Helga Wahner (16 ani), Marlis Kunz (18), Angelika Sohr (20), Regina Streichahn (20), Christine Leubert (21) și Rosemarie Halbritter (22).

Mărțișoare cu urare

Mihaelei Peneș, care, la Tokio, a pronunțat, imediat după victorie, cuvîntul «mama».

Drept mărțișor, eu i-am adus
Un telefon și altceva nimica;
Pe podium (în Mexic) sus,
Să-și poată anunța mămica.

Echipei de volei fete, care nu a dat pe deplin satisfacție

Ca să-nvețe-n viitor
Cum victoria să-și țeasă,
Le vom da ca mărțișor
Un păianjen și o... plasă.

Alexandrei Nicolau, care repurtează peste graniță frumoase succese, menționate în presă.

După concurs, i-am spus deschis,
— O poză te-aș ruga să-mi dai.
Dar ea, atunci, zîmbind, mi-a zis:
— Procură-ți «SPORT» și ai s-o ai!

Fiecărei concurente la Olimpiadă.

Pentru întrecerea cea mare,
Noi, cei de-acasă, îți vom da,
Să ai cu tine la plecare,
O floare de... «Nu ne uita».

Victor HÎLMU

micromotive sportive

— Ieri am pierdut meciul. Cine l-a găsit?
— Poartă doliu după un balon... mort.
— Și Victor era rapid, dar nu din... Giulești.
— Un careu în care nu se faultează? Careul rebus.
— O caravană ciclistă nu merge în... deșert.
— Careul mare la plural face... Careii-Mari?
— Cum se simt turiștii în pădure? Ca-n... codru!
— Pat-vagon: vagon... șahist?
— Greu la deal fără... alpenstock.
— Cînd se coboară bariera, cicliștii au pană... C.F.R.!
— Se pot juca nocturne ziua? Da. Cînd e eclipsă de soare.

Tici GHEORGHIU-Vaslui

GLUMĂ... HOCHEISTICĂ

Iată cîțiva patinatori artistici într-o postură puțin obișnuită pentru specialitatea lor. Într-un moment de relaxare, sportivii sovietici Irina Grișkova, Serghei Cetverukin și Oleg Protopopov (de la stînga la dreapta) au luat crosele hocheiștilor și s-au avîntat în lupta pentru puc. Neobișnuiți cu... focurile hocheiștilor, cei trei maeștri ai gheții joacă, după cum puteți vedea, cu foarte multă grație.

CICLIȘTI PE... SCHIURI

Un grup de schiori la antrenament? Nu! Cele două fotografii de mai jos ne prezintă aspecte de la pregătirile de iarnă pe care le fac cicliștii cehoslovaci. Sus, șirul indian al... schiorilor, în frunte cu vitezistul Pavel Dolezal. Jos, Jan Smolik, cîștigătorul Cursei Păcii ediția 196?

de pretutindeni

• În paginile săptămînalului «Motor», cei mai cunoscuți ziariști de automobilism din lume l-au proclamat, în urma unui plebiscit, pe Dénis Hulme ca cel mai bun alergător al sezonului trecut. Dénis Hulme (Noua Zeelandă) a fost preferat fostului campion mondial Jim Clark (Scoția).

• «Vreau să bat recordul de longevitate al lui Matthews» — a declarat fotbalistul italian Fontanesi. Acesta este în vîrstă de 40 de ani și joacă cu succes în echipa Tagliolese din district. În prima sa tinerețe, Fontanesi a făcut parte din echipele Spal, Udinese și Verona. El a jucat de două ori și în reprezentativa națională.

• Enrico da Silva, fratele lui Eusebio, a făcut o vizită la Torino. Într-o declarație, el a spus că este foarte posibil ca Eusebio să accepte să joace la Internazionale Milano.

• Fostul campion al Ungariei la haltere, «greul» Ecser, a anunțat că s-a retras din activitatea competițională. El a fost numit antrenor al federației maghiare de specialitate. În cariera sa sportivă, Ecser s-a clasat pe locul trei la campionatele mondiale de la Teheran, realizînd la cele trei stiluri 522,500 kg.

• La Grenoble, fostul triplu campion olimpic de schi austriacul Tony Seiler a remis, în numele federației austriece de specialitate, insigna cu diamante schiorului francez Jean Claude Killy. Forul austriac l-a recompensat pe celebrul schior francez pentru tripla victorie repurtată în sezonul trecut în cadrul concursului de la Hahnenkamm.

• Joe Louis a fost literalmente surprins aflînd că marele său favorit la titlul mondial al greilor, Thad Spencer, a pierdut înainte de limită cea de a doua semifinală cu Quarry.

Quarry, care-l va întîlni în finală pe Jimmy Ellis, este în vîrstă de 22 de ani. El este de profesie mecanic. Quarry a cucerit, ca amator, «Mănușa de aur». Din 24 de meciuri profesioniste, el a cîștigat 22 (13 prin k.o), avînd un meci nul și o înfrîngere în fața veteranului Eddie Machen. De remarcat că Quarry l-a eliminat în acest turneu și pe Floyd Patersson, fostul campion al lumii.

Iată-i pe cei mai înalți baschetbaliști (Novacek și Demian) și pe cei mai înalți dintre... mini-baschetbaliști. După cum se vede, puștii mai au mult de... crescut (la propriu și la figurat) pentru a-i ajunge pe seniori.

MINI-BASCHETUL ...o modă ?

• ÎNTRE MODĂ ȘI NECESITATE • LUNA MINI-BASCHETULUI • AMINTIRE DE NEUITAT • „INVAZIA" CELOR 400 DE MINGI

Mini-baschetul este o modă? Iată o întrebare firească, dată fiind abundența *mini*-urilor în viața noastră de fiecare zi, în care goana după miniatural e mai degrabă o modă — imitație de dragul imitației, ar spune sociologii — decît o cerință de ordin estetic sau practic.

Obligat încă de mult să recurgă la mini-uri, sportul face mereu efortul de adaptare la situații obiective: a început prin mini-handbal (ce altceva este handbalul în 7 față de cel în 11, jucat pe un teren de cîteva ori mai mare?), a trecut la mini-fotbal (constrîns de urbanistica... maidanofagă) și acum, iată-l la mini-baschet.

Departe de a da tribut modei, mini-baschetul s-a dovedit o necesitate. A aștepta pînă ce tinerii vor ajunge să aibă peste 1,70 m și apoi să-i înveți baschet este egal cu a lăsa, conștient, ca alții să ți-o ia înainte. De ce trebuie să se aștepte vîrsta de 17—18 ani pentru a-i învăța pe viitorii baschetbaliști alfabetul acestui frumos sport? De ce să nu se înceapă cu copii la 8—10—12 ani, oferindu-le un mini-baschet cu un mini... regulament (6—7 reguli privind îndeosebi driblingul, aruncarea la coș, pasa etc.) coborînd coșul la 2,60 m sau chiar 2,40 m, în loc să fie la 3,05 m? În felul acesta copiii se vor deprinde cu terenul, vor căpăta «simțul coșului» și vor ști să conducă mingea în viteză, aplicînd scheme tactice simple, dar bine învățate, astfel ca la vîrsta majoratului... înălțimii să treacă la macro-baschet, la adevăratul baschet?

Așa stînd lucrurile, mini-baschetul a început să cîștige teren în toată lumea. În Italia, C.N.M.B. (Commissione Nazionale di mini-baschet) are centre pentru antrenori la Bologna, secții de organizare în toate regiunile (Emilia, Liguria, Lazio, Lombardia etc.). Francezii se laudă cu peste 42 000 de copii legitimați și cu un campionat de mini-baschet, iar președintele federației, Robert Busnel, e hotărît să propună colonelului Crespin, președintele F.I.B.A., crearea unei federații independente de mini-baschet.

După cum se știe, la Scranton (Pennsylvania — S.U.A.) anul trecut (8-12 februarie 1967) s-a desfășurat campionatul mondial de mini-baschet, la care au participat zece echipe (Spania, Peru, Canada, S.U.A., Porto Rico etc.), cîștigătoare fiind echipa S.U.A., care, în finală, a învins Ecuadorul cu 42—39.

•

Lăudabilă inițiativa federației noastre de specialitate privind implantarea mini-baschetului în țara noastră! Încă din martie 1966 au răspuns la apel o mulțime de dascăli entuziaști: la Dorohoi (prof. Ilarion Mandache), la București (prof. Gh. Vurtejeanu și St. Gheorghiu), la Brașov (prof. Gh. Roșu) la Oradea, Sibiu, Satu Mare, Constanța etc. Însoțită de unele stimulente («Insigna mini-baschetbalistului», legitimații care asigură intrarea gratuită la meciurile seniorilor) cît și de unele elemente propagandistice adecvate (pliant cu regulile de joc, meciuri demonstrative în pauzele întîlnirilor «celor mari») acțiunea de implantare a baschetului pentru cei mici a culminat prin organizarea «lunii mini-baschetului», în decembrie, anul trecut. În luna cadourilor, această inițiativă a fost un frumos cadou pentru tineret. Faza finală, desfășurată la București, a desemnat pe cîștigătoarele cupei: la băieți — Școala Sportivă Constanța (antrenor prof. Gh. Patrichi), iar la fete — Școala Sportivă Nr. 1 București (antrenor prof. Gh. Vurtejanu). Cei mai buni dintre micii baschetbaliști au fost, pe timpul vacanței de iarnă, în tabere special organizate de federație.

•

Popas la Școala generală nr. 151 din Capitală. Inaugurînd terenul de mini-baschet — foarte ușor de amenajat, cu cheltuieli reduse — micii baschetbaliști au avut bucuria de a fi arbitrați de maestrul sportului Mihai Albu, cunoscutul baschetbalist, și de Aurel Vernescu, multiplu campion mondial și medaliat olimpic, care s-a dovedit un arbitru tot atît de competent ca și prietenul său. (Pe bază de reciprocitate, Mihai Albu a propus să cronometreze o cursă de... minicaiac).

•

Concluzia, după toate cele spuse mai sus? «Implantarea» mini-baschetului în țara noastră, departe de a fi o modă, este o acțiune de mare utilitate, izvorîtă dintr-o necesitate obiectivă: aceea de a crea o pepinieră pentru baschetul jucat la scara regulamentară. O acțiune pe care o dorim multiplicată — în toate bunele-i fațete — și în celelalte orașe ale țării.

Sever NORAN

POȘTA redacției

GIGEL PARASCHIVESCU — București. De cîte ori a fost învins prin K.O. fostul nostru campion Dumitru Ciobotaru? Aflați că în îndelungata sa carieră sportivă, în care a susținut 350 de meciuri, Ciobotaru nu a pierdut nici o partidă prin K.O. sau prin abandon. În țara noastră, doar trei sportivi se pot mîndri cu cîte o victorie obținută în fața lui: Ștefan Boamfă (1945), Florea Stanomir (1946) și Vasile Mariuțan (1958).

ANDREI PETRUȚ — Roman. Vă înșelați. Fotbalistul Octavian Popescu nu este «un jucător format 100% la Dinamo», așa cum ați «garantat» dumneavoastră colegilor de clasă. Octavian Popescu a fost format la Rapid București, a jucat apoi la Universitatea Cluj, de unde a trecut la Dinamo București.

IOAN ȘIPAȘ — Tg. Mureș. Fotbalistului Dumitrache și boxerului Ion Alexe de la Dinamo București le puteți scrie pe adresa clubului lor: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9.

DANIEL SIMU — Arad. Sînteți un mare admirator al fotbalului italian și îndeosebi al echipei Fiorentina, despre care doriți să aflați de cîte ori a cîștigat campionatul Italiei. Veți fi, poate, dezamăgit. Fiorentina nu a cîștigat titlul de campioană decît o singură dată (ediția 1955/56). În schimb, dacă asta poate fi o consolare, Fiorentina s-a clasat de cinci ori pe locul doi!

DUMITRU ANGHELIU — Craiova. Noi credem că Ungaria a avut cea mai puternică reprezentativă de fotbal în perioada campionatului mondial din 1954, cînd a fost, de altfel, și marea favorită a întrecerii. Dar mingea de fotbal s-a dovedit a fi și atunci... rotundă. Fotbaliștii maghiari au fost învinși în finală de către masiva reprezentativă a R.F.G. cu 3—2 (2—2). Iată acea echipă de aur a Ungariei: Grosics — Buzanski, Lorant, Lantoș — Boszik, Zakarias — Csibor, Kocsis, Hidedkuti, Pușkaș, Toth Mihaly.

ANCUȚA DUMITRAȘ — Ploiești. Handbalista Elena Hedeșiu este maestră emerită a sportului. S-a născut la 1 august 1938, în București. În reprezentativa noastră de handbal a jucat pentru prima dată în anul 1959. A debutat și a jucat numai la Rapid București.

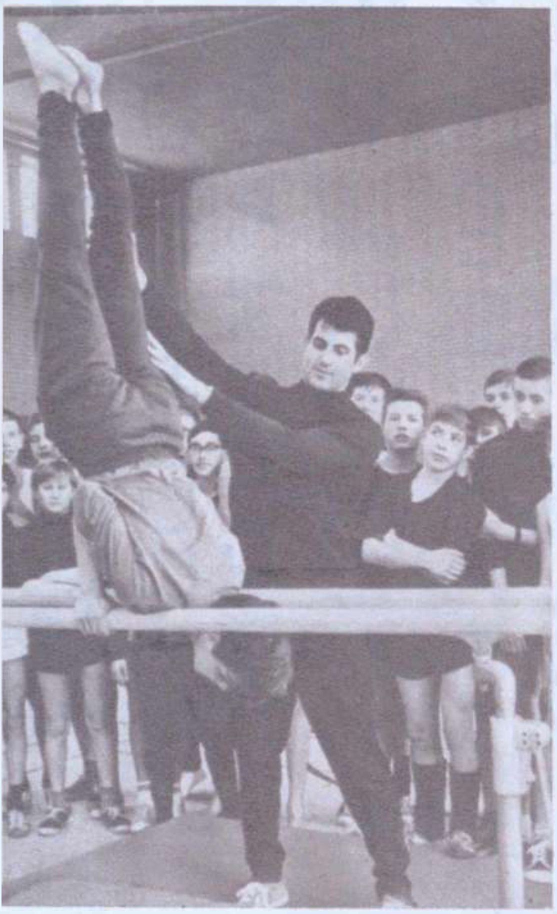
DRAGOȘ MIHĂILĂ — Cluj. Iolanda Balaș a participat și la Jocurile Olimpice din anul 1956, de la Melbourne, dar atunci nu a putut ocupa decît locul cinci, cu o săritură de 1,67 m. După cum se știe, recordmana mondială a cîștigat medaliile olimpice de aur la Jocurile de la Roma (1960) și Tokio (1964).

DORU CHERCIU — București. Într-adevăr, întrebarea pe care ne-ați adresat-o este dintr-un domeniu de care publicația noastră se ocupă mai puțin: automobilismul. Aveți, totuși, răspunsul. Automobilistul italian Alberto Ascari nu mai trăiește. A decedat în anul 1955, în urma unui tragic accident suferit într-un concurs desfășurat pe pista de la Monza. Ascari a fost unul dintre cei mai mari automobiliști ai tuturor timpurilor. Deși avea doar 37 de ani cînd a murit, el cîștigase două titluri de campion mondial — în 1952 și 1953.

VASILE PÎRSU — Iași. Dumneavoastră și colegii în numele cărora ne-ați scris puteți coresponda cu sportivii Ion Baciu și Nicolae Gîju trimițîndu-le scrisorile pe adresa clubului Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

HNAT-IVĂNESCU

un meci de spectacol

ofesorul VIRGIL HNAT, predă lecţii de gimnastică elevilor din Rheinhausen)

Specialiştii români în jocuri sportive sînt solicitaţi tot mai des, în ultimul timp, peste hotare. Astfel, antrenorii «naţionalelor» noastre de volei, profesorii N. Murafa şi N. Sotir, au antrenat echipele reprezentative ale Turciei şi Franţei. Acum, în ţara Jocurilor Olimpice de vară din acest an, dr. Gabriel Cherebeţiu conduce formaţiile de volei. Cunoscutul jucător rapidist Davila Plocon a fost angajat ca antrenor şi jucător în Italia. Belgienii l-au preferat pe Horaţiu Nicolau, iar «ţara handbalului» a investit încrederea în renumiţii jucători dinamovişti, dubli campioni mondiali de handbal Petre Ivănescu şi Virgil Hnat, maeştri emeriţi ai sportului.

*

«Hnat l-a învins pe Ivănescu» — iată titlul unui articol apărut recent în presa vest-germană, după întîlnirea directă dintre formaţiile conduse de cei doi cunoscuţi sportivi români. Echipa de handbal Tus Rheinhausen — antrenată de prof. Virgil Hnat — a întrecut echipa Phönix din Essen — antrenată de prof. Petre Ivănescu. Victoria echipei lui Hnat este cu atît mai preţioasă, cu cît ea a fost obţinută în deplasare. Calmul şi tactica lui Hnat au trecut peste momentele grele create de echipa de «artilerişti», inteligent condusă de Ivănescu. Meciul s-a terminat cu o diferenţă minimă, doar un singur punct. Aprecierile au fost în unanimitate elogioase la adresa celor doi conducători de joc, ale căror echipe se găsesc pe primele locuri în campionatul de calificare din prima ligă.

Sarcina celor doi aşi ai handbalului românesc este destul de grea, deoarece conducerile cluburilor au ca obiectiv principal calificarea echipelor în prima ligă. Pe de altă parte, echipele sînt formate din jucători care vin la antrenamente doar din cînd în cînd. Prin sisteme noi de lucru, antrenorii români au reuşit să-i atragă mai frecvent la lucru pe practicanţii acestei discipline. În afara handbalului, V. Hnat şi P. Ivănescu predau elevilor din localităţile respective şi alte jocuri sportive.

Dar să-i lăsăm mai bine pe cei doi să ne spună cîte ceva despre activitatea lor.

VIRGIL HNAT:

«Rheinhausen, localitatea în care îmi desfăşor activitatea, are peste treizeci de săli de sport. Acestea sînt folosite din plin, tot timpul. Sistemele de pregătire pe care le aplicăm diferă de cele practicate pînă acum aici: ele sînt mai atractive, de intensitate şi, mai ales foarte variate. Realizarea unor lecţii bune se face destul de uşor, deoarece elementul uman este foarte bine pregătit de timpuriu. Astfel, de la primele lecţii elevii cei mai mici sînt învăţaţi să sară, să alerge şi să cadă. Pregătirea ulterioară se face (în aceste condiţii) rapid, lucrîndu-se doar la tehnică şi tactică. Sper ca echipa pe care o antrenez, şi la care joc, să ocupe în final primul loc în clasamentul calificărilor pentru prima ligă de handbal din R.F. a Germaniei. Aprecierile specialiştilor clasifică formaţia Tus Rheinhausen ca pe una dintre cele mai complete, puternice şi cu multe şanse de calificare.

În afară de handbal, am reuşit să trezesc interesul elevilor pentru volei, baschet şi gimnastică. În curînd va avea loc şi primul campionat de volei şi baschet destinat şcolarilor.

Pînă la încheierea campionatului de calificare mai sînt de jucat trei etape, la capătul cărora am speranţa că formaţia Tus Rheinhausen va figura în prima ligă».

PETRE IVĂNESCU:

«Sălile de sport nu lipsesc nici la Essen şi pot spune chiar că activitatea sportivă este tumultuoasă. Toată lumea vrea să facă şi face mişcare. Publicul umple pînă la refuz tribunele sălilor, pentru a-şi susţine echipa favorită. Arbitrajele, însă, lasă de dorit. Concepţia de joc este avansată spre jocul obstrucţionist. Echipa Phönix este formată din tineri cu foarte puţină experienţă, dar cu largi posibilităţi. «Tunul» meu mai funcţionează încă şi insuflă mult curaj jucătorilor. Echipa din Essen a devenit destul de periculoasă prin jocul ei. Aşa se explică de fapt situaţia de talonare în clasamentul echipelor din grupa secundă, la o diferenţă de numai un punct faţă de echipa lui «Gil». Pentru calificare, însă, lupta rămîne deschisă. Păcat că numai o singură echipă se poate califica. Să sperăm, că una din ele — condusă de un specialist român — îşi va asigura calificarea. Victoria va fi, desigur, a şcolii româneşti de handbal».

P. ROMOŞAN

IVĂNESCU

HNAT

SPORT

COLEGIUL DE REDACTIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂSESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOŞAN, Rodica ŞICLOVAN.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuţean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta 16, Bucureşti — 22. Telefoane: 11 91 13 şi 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei

43 806

2,50 LEI

KILLY-PÉRILLAT
FANTASTICUL TANDEM
„SUB DOUĂ MINUTE“
1.59,85 – 1.59,93
în proba - cunună
coborîrea

SPORT